

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษาคามการรับรู้ของผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูผู้สอนวิชาพลศึกษาคามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) โดยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 407 โรงเรียน 7 ละ 3 ชุด สำหรับผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ 1 ชุด หัวหน้าหมวดพลานามัย 1 ชุด และครูผู้สอนวิชาศึกษา 1 ชุด เป็นจำนวนทั้งสิ้น 1,221 ชุด ได้รับแบบสอบถามกลับคืน จากผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ 334 ชุด คิดเป็นร้อยละ 32.5 หัวหน้าหมวดพลานามัย 350 ชุด คิดเป็นร้อยละ 34.0 และครูพลศึกษา 345 ชุด คิดเป็นร้อยละ 33.5 รวมได้แบบสอบถามคืน 1,029 ชุด คิดเป็นร้อยละ 84.28 นำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ (SPSS-PC⁺ : Statistical Package for the Social Sciences - Personal Computer Plus) เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที และค่าเอฟ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการส่วนใหญ่ ร้อยละ 74.3 เป็นชาย ร้อยละ 24.5 เป็นหญิง ร้อยละ 60.1 มีอายุ 30-44 ปี ร้อยละ 80.8 มีการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี ร้อยละ 37.4 มีประสบการณ์การสอนวิชาพลศึกษา 15-19 ปี ร้อยละ 40.4 มีประสบการณ์ในการบริหารต่ำกว่า 5 ปี และร้อยละ 27.2 มีประสบการณ์การบริหาร 10 ปีขึ้นไป ร้อยละ 60.2 เคยนิเทศ

การสอนวิชาพลศึกษา ร้อยละ 43.8 ได้มีเทศการสอนจำนวน 2 ครั้งต่อปี ร้อยละ 36.5 ไม่เคยมีเทศการสอนวิชาพลศึกษา และร้อยละ 65.0 ไม่เคยได้รับการอบรมหรือดูงานทางพลศึกษา ร้อยละ 32.6 เคยได้รับการอบรมหรือดูงานทางพลศึกษา

หัวหน้าหมวดพลศึกษามัธยม ส่วนใหญ่ ร้อยละ 76.5 เป็นชาย ร้อยละ 20.9 เป็นหญิง ร้อยละ 76.3 มีอายุ 30-44 ปี ร้อยละ 86.6 มีการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี ร้อยละ 30.0 มีประสบการณ์การสอนในวิชาชีพครู 15-19 ปี ร้อยละ 35.2 มีประสบการณ์ในการบริหารต่ำกว่า 5 ปี และร้อยละ 24.5 มีประสบการณ์การบริหาร 10 ปีขึ้นไป ร้อยละ 54.0 เคยมีเทศการสอนวิชาพลศึกษา ร้อยละ 43.9 ได้มีเทศการสอนจำนวน 2 ครั้งต่อปี ร้อยละ 41.4 ไม่เคยมีเทศการสอนวิชาพลศึกษา และร้อยละ 63.4 เคยได้รับการอบรมหรือดูงานทางพลศึกษา ร้อยละ 32.0 ไม่เคยได้รับการอบรมหรือดูงานทางพลศึกษา

ครูพลศึกษา ส่วนใหญ่ ร้อยละ 82.3 เป็นชาย ร้อยละ 15.7 เป็นหญิง ร้อยละ 54.8 มีอายุ 30-39 ปี ร้อยละ 88.7 มีการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี ร้อยละ 58.9 มีประสบการณ์การสอนในวิชาชีพครู 10 ปีขึ้นไป ร้อยละ 33.9 มีประสบการณ์ในการสอนวิชาพลศึกษา 10 ปีขึ้นไป ครูพลศึกษาร้อยละ 75.2 สอนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 49.2 มีจำนวนคาบที่สอนต่อสัปดาห์ 15-20 คาบต่อสัปดาห์ ร้อยละ 53.6 ปฏิบัติงานฝ่ายปกครองเป็นหน้าที่พิเศษ

ตอนที่ 2 สภาพการเห็นหลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น

พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ตามการรับรู้ของผู้บริหาร และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา

1. คำแนะนำการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

โรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ เคยเข้าร่วมประชุม อบรม สัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ร้อยละ 75.4 มีความรู้ความเข้าใจในหลักสูตร ร้อยละ 36.9 อยู่ในระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 48.8 อยู่ในระดับปานกลาง การอบรมเกี่ยวกับวิชาพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 41.2 เคยได้รับการอบรม และร้อยละ 58.5 ไม่เคยได้รับการอบรม ได้มีความรู้จากการอบรมมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ร้อยละ 48.3 ใช้ในการจัดการเรียนการสอนระดับมาก รองลงมา

ร้อยละ 38.3 ใช้ในการจัดการเรียนการสอนปานกลาง การหาแผนการสอนและกำหนดการสอน ร้อยละ 57.3 หาทุกภาคการเรียน รองลงมาร้อยละ 21.3 หาเป็นบางภาคการเรียน การจัดทำแผนการสอน ร้อยละ 56.4 โดยตัวผู้สอนเอง รองลงมาร้อยละ 34.0 โดยกลุ่มโรงเรียน การได้รับการนิเทศการสอนวิชาพลศึกษา ร้อยละ 55.0 จากหัวหน้าหมวดพลานามัย รองลงมา ร้อยละ 43.8 จากผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ และองค์กรที่ได้รับการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร ร้อยละ 66.6 คือนักเรียน รองลงมาร้อยละ 60.7 คือ พ่อ แม่ ผู้ปกครองนักเรียน

2. ด้านการจัดปัจจัย สภาพแวดล้อม และอุปกรณ์

โรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ จะได้รับเอกสารหลักสูตรเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ร้อยละ 85.7 คือ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น รองลงมาร้อยละ 73.3 คือ คู่มือหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น และร้อยละ 67.0 คือ คู่มือการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอน ร้อยละ 97.1 ได้มาจากการใช้งบประมาณสั่งซื้อ รองลงมาร้อยละ 39.8 ได้จากการบริจาค และร้อยละ 38.7 ใช้วัสดุในท้องถิ่นมาดัดแปลง โรงฝึกพลศึกษาในโรงเรียน ร้อยละ 60.8 ไม่มีโรงฝึกพลศึกษา และร้อยละ 39.2 มีโรงฝึกพลศึกษา สถานที่เรียนพลศึกษาในโรงเรียน ร้อยละ 58.6 มีเพียงพอกับบางกิจกรรม รองลงมาร้อยละ 27.3 ไม่มีเพียงพอกต่อการจัดกิจกรรมทุกประเภท อุปกรณ์ทางพลศึกษาที่ใช้ในการเรียนการสอน ร้อยละ 60.8 มีเพียงพอบางกิจกรรม รองลงมาร้อยละ 26.5 ไม่มีเพียงพอกต่อการจัดกิจกรรมทุกประเภท ลักษณะของพื้นสนามที่ใช้ในการสอนพลศึกษา ร้อยละ 86.4 เป็นพื้นซีเมนต์ รองลงมาร้อยละ 74.1 เป็นพื้นสนามหญ้าและร้อยละ 61.9 เป็นพื้นดิน การจัดเก็บอุปกรณ์ทางพลศึกษาในโรงเรียน ร้อยละ 55.5 แยกตามประเภทกีฬา รองลงมาร้อยละ 43.8 รวมไว้ด้วยกันหมดทุกอย่าง เงินที่ใช้ในการจัดกิจกรรมทางค่านพลศึกษา ร้อยละ 78.8 เป็นเงินบำรุงการศึกษา รองลงมาร้อยละ 45.9 เป็นเงินงบประมาณแผ่นดิน

3. ด้านการจัดการเรียนการสอน

วิชาพลศึกษาในส่วนของวิชาบังคับแก่นของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาส่วนใหญ่ ได้เปิดสอนวิชาบังคับแก่น ตามหลักสูตรวิชาพลศึกษา ดังนี้ คือ

พ 101 คือ ยิมนาสติกเบื้องต้น

พ 102 คือ เทเบิลเทนนิส

พ 203 คือ กรีฑา

พ 204 คือ กระบี่กระบอง

พ 305 คือ วอลเลย์บอล

พ 306 คือ บาสเกตบอล

โรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ เปิดสอนวิชาบังคับเลือก ส่วนวิชาเลือกเสรี ร้อยละ 68.3 ไม่เปิดสอนวิชาเลือกเสรี และร้อยละ 31.4 เปิดสอนวิชาเลือกเสรี วิธีเลือกรายวิชาเลือกเสรี ร้อยละ 81.1 ใต้เลือกรายวิชาตามความพร้อมของโรงเรียน สถานที่ และอุปกรณ์ รองลงมาร้อยละ 57.7 เลือกตามความเห็นและตามความสามารถของครูผู้สอน และร้อยละ 52.6 เลือกตามความต้องการของนักเรียน

โรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ จำนวนนักเรียนที่ครูพลศึกษาทำการสอนในแต่ละคาบ ร้อยละ 65.0 มีจำนวน 35-44 คน การแต่งกายของนักเรียนในการเรียนพลศึกษา ร้อยละ 97.6 แต่งชุดพลศึกษาตามที่โรงเรียนกำหนด เมื่อประสบปัญหาในการสอนพลศึกษา ร้อยละ 46.7 ครูผู้สอนต้องการปรึกษาหัวหน้าหมวด รองลงมาร้อยละ 25.2 ผู้บริหาร และร้อยละ 24.4 เพื่อนร่วมงาน กิจกรรมเสริมงานวิชาพลศึกษาที่โรงเรียนจัด ร้อยละ 96.3 จัดกีฬาภายในโรงเรียน รองลงมาร้อยละ 67.7 จัดกีฬาระหว่างกลุ่มโรงเรียน ทัศนศึกษาที่ครูพลศึกษานำมาใช้ในการสอน ร้อยละ 72.8 ใช้เทปโทรทัศน์ รองลงมาร้อยละ 68.7 ใช้รูปภาพ ร้อยละ 58.3 ใช้ของจริง และร้อยละ 45.2 ใช้วิทยุเทป

ตอนที่ 3 **ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น**
พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ตามการรับรู้ของผู้บริหาร และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา

1. **ปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน**

ปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ของโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยรวมพบว่า มีปัญหาในระดับน้อย ส่วนรายชื่อของปัญหา พบว่า มีปัญหาในระดับมาก คือ การสำรวจปัญหาและทรัพยากรต่าง ๆ เช่น งบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์ก่อนการวางแผนการสอน การจัด

หาแผนการสอนระยะยาว และการนิเทศติดตามผลการใช้หลักสูตรจากศึกษานิเทศก์

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมืองและอำเภอรอบนอก เกี่ยวกับ
ปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้ง
โดยรวมและรายชื่อของปัญหา

และเมื่อเปรียบเทียบปัญหาดังกล่าวของผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวด
หลานามัยและครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อ
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ พบว่า ครูพลศึกษากับหัวหน้าหมวดหลานามัย แตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายชื่อของปัญหา พบว่า แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ
การเข้าร่วมการอบรม ประชุม สังมนาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา การทำความเข้าใจเกี่ยว
กับจุดประสงค์ทั่วไปของหลักสูตรวิชาพลศึกษา การกำหนดเนื้อหาให้สอดคล้องกับคำอธิบายราย
วิชาเพื่อจัดทำจุดประสงค์การเรียนรู้ การกำหนดความสำคัญของเนื้อหาแต่ละ เรื่องให้สัมพันธ์ต่อ
เนื่องและเหมาะสมกับผู้เรียน การกำหนดจุดประสงค์นำทางและจุดประสงค์ปลายทางของแต่ละ
รายวิชา และการจัดทำแผนการสอนรายคาบ

2. ปัญหาด้านการจัดปัจจัย สภาพแวดล้อม และอุปกรณ์

ปัญหาด้านการจัดปัจจัย สภาพแวดล้อม และอุปกรณ์ของโรงเรียนมัธยมศึกษา
โดยรวม พบว่า มีปัญหาในระดับมาก ส่วนรายชื่อของปัญหา พบว่า มีปัญหาในระดับมาก คือ ขาด
คู่มือประกอบการสอนวิชาพลศึกษา สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนมีจำนวนไม่เพียงพอ
ขนาดของอุปกรณ์ไม่เหมาะสมกับนักเรียน อุปกรณ์ทางพลศึกษามีไม่ครบทุกประเภทตามกิจกรรมที่
ทางโรงเรียนเปิดสอน งบประมาณในการจัดซื้อซ่อมแซมอุปกรณ์และ เครื่องอำนวยความสะดวก
ทางพลศึกษามีไม่เพียงพอ งบประมาณจัดเก็บอุปกรณ์เฉพาะและไม่อาจจัดเก็บให้เป็นหมวดหมู่ การดูแล
รักษาและเบิกจ่ายอุปกรณ์พลศึกษาไม่อาจดำเนินการโดยสะดวกโดยเฉพาะอุปกรณ์ทางพลศึกษามัก
ชำรุดและสูญหายบ่อย การขาดทัศนูปกรณ์ทางพลศึกษาเช่น สไลด์ รูปภาพ การนำวัสดุ อุปกรณ์
ของท้องถิ่นมาดัดแปลงใช้เป็นอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอน สถานที่เรียนไม่เหมาะสมกับ
การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพลศึกษาเช่น ขนาดสนามกีฬาไม่เหมาะสม ไม่มีโรงฝึกพลศึกษา
การปรับปรุงอาคารสถานที่เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมืองและอำเภอรอบนอก เกี่ยวกับ
ปัญหาด้านการจัดปัจจัย สภาพแวดล้อม และอุปกรณ์ โดยรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่

ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายชื่อของปัญหา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 คือ สื่อและอุปกรณ์ที่เข้าในการเรียนการสอนมีจำนวนไม่เพียงพอ ขนาดของอุปกรณ์ไม่เหมาะสมกับนักเรียน อุปกรณ์ทางพลศึกษามีไม่ครบทุกประเภทตามกิจกรรมที่ทางโรงเรียนเปิดสอน งบประมาณในการจัดซื้อ ซ่อมแซมอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษามีไม่เพียงพอ และมีที่เก็บอุปกรณ์เฉพาะและไม่มีอ่างจัดเก็บให้เป็นหมวดหมู่ การขาดทัศนูปกรณ์ทางพลศึกษา เช่น สไลด์ รูปภาพ และการนำวัสดุ อุปกรณ์ของห้องกีฬามาจัดแปลงใช้เป็นอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอน

และเมื่อเปรียบเทียบปัญหาคังกล่าว ของผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ พบว่า ครูพลศึกษากับผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และ เมื่อพิจารณารายชื่อของปัญหา พบว่า แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ เอกสารคู่มือประกอบการใช้หลักสูตรมีไม่เพียงพอ ขาดคู่มือประกอบการสอนวิชาพลศึกษา สื่อและอุปกรณ์ที่เข้าในการเรียนการสอนมีจำนวนไม่เพียงพอ ขนาดของอุปกรณ์ไม่เหมาะสมกับนักเรียน งบประมาณในการจัดซื้อ ซ่อมแซม อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษามีไม่เพียงพอ การดูแลรักษาและเบิกจ่ายอุปกรณ์พลศึกษามีไม่อาจดำเนินการโดยสะดวกโดยเฉพาะอุปกรณ์ทางพลศึกษามีชำรุดและสูญหายบ่อย และการขาดทัศนูปกรณ์ทางพลศึกษา เช่น สไลด์ รูปภาพ

3. ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน

3.1 ด้านการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์

ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน ในด้านการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ของโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย ทั้งโดยรวมและรายชื่อของปัญหา

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนในเมือง และอำเภอรอบนอก เกี่ยวกับปัญหาด้านการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร โดยรวม พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายชื่อของปัญหา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ เพื่อให้มีระเบียบวินัยในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา และเพื่อให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา

และเมื่อเปรียบเทียบปัญหาคังกล่าว ของผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษา พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้ง โดยรวมและรายข้อของปัญหา

3.2 คำนี้อหวิชาตามหลักสูตร

3.2.1 คำนี้อหวิชาบังคับแกน

ปัญหาคำนี้อหวิชาบังคับแกน ของโรงเรียนมัธยมศึกษาพบว่า มีปัญหาในระดับน้อย ทั้งโดยรวมและรายข้อของปัญหา

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมือง และอำเภอ รอบนอก เกี่ยวกับปัญหาคำนี้อหวิชาบังคับแกน พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05 ทั้งโดยรวมและรายข้อของปัญหา

และเมื่อเปรียบเทียบปัญหาคังกล่าว ของผู้ช่วยผู้บริหารฝ่าย วิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายข้อของปัญหา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ เนื้อหาไม่เป็นที่สนใจของนักเรียน

3.2.2 คำนี้อหวิชาบังคับเลือก

ปัญหาคำนี้อหวิชาบังคับเลือก ของโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย ทั้งโดยรวมและรายข้อของปัญหา

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมือง และอำเภอ รอบนอก เกี่ยวกับปัญหาคำนี้อหวิชาบังคับเลือก โดยรวม พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายข้อของปัญหา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05 คือ จำนวนวิชานแต่ละกลุ่มกิจกรรมกีฬาที่มีให้เลือกตามหลักสูตรกำหนดนั้นน้อย เกินไป การเลือกวิชาเดียวกันกับวิชาบังคับแกนมีความยุ่งยากในการปรับเนื้อหาในระดับที่สูงขึ้น และมีความซ้ำซ้อนในเนื้อหาที่เลือก เรียน

และ เมื่อเปรียบเทียบปัญหาคังกล่าว ของผู้ช่วยผู้บริหารฝ่าย วิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05 และ เมื่อพิจารณารายข้อของปัญหาพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ จำนวนหน่วยการเรียนตามหลักสูตรกำหนดน้อยเกินไป เนื้อหาวิชานสามารถจัดให้สอดคล้องกับ ความต้องการของท้องถิ่น และ เนื้อหาวิชานสามารถจัดให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน

3.2.2 ด้านเนื้อหาวิชาเลือกเสรี

ปัญหาด้านเนื้อหาวิชาเลือกเสรี ของโรงเรียนมัธยมศึกษาพบว่า โดยรวม พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย ส่วนรายชื่อของปัญหา พบว่า มีปัญหาในระดับมาก คือ จำนวนครูมีน้อยไม่เพียงพอต่อการจัดวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือกเสรี

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมือง และอำเภอรอบนอก เกี่ยวกับปัญหาด้านเนื้อหาวิชาเลือกเสรี โดยรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายชื่อของปัญหา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 คือ จำนวนรายวิชาที่น่าสนใจมีไว้ให้เลือกน้อยเกินไป และจำนวนครูมีน้อยไม่เพียงพอต่อการจัดวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือกเสรี

และเมื่อเปรียบเทียบปัญหาดังกล่าว ของผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ พบว่า ครูพลศึกษากับผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายชื่อของปัญหา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ จำนวนรายวิชาที่น่าสนใจมีไว้ให้เลือกน้อยเกินไป และโรงเรียนไม่มีนโยบายสนับสนุนให้จัดวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือกเสรี

3.3 ด้านการเรียนการสอน

ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน ของโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยรวม พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย ส่วนรายชื่อของปัญหา พบว่า มีปัญหาในระดับมาก คือ จำนวนครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีน้อยเกินไป จำนวนนักเรียนในชั้นมากเกินไป และงานรับผิดชอบสอนของครูผู้สอนมีมากเกินไป

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมือง และอำเภอรอบนอก เกี่ยวกับปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอน โดยรวม พบว่า ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 คือ การจัดการสอนซ่อมเสริม จำนวนครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีน้อยเกินไป และงานรับผิดชอบของครูผู้สอนมีมากเกินไป

และเมื่อเปรียบเทียบปัญหาดังกล่าว ของผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่

ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายชื่อของปัญหา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ครูผู้สอนเข้าสอนและเลิกสอนนั่งตรงเวลา และครูผู้สอนขาดสอนบ่อย

3.4 ด้านการใช้สื่อ อุปกรณ์ สถานที่ และ เครื่องอำนวยความสะดวก

ปัญหาด้านการใช้สื่อ อุปกรณ์ สถานที่ และ เครื่องอำนวยความสะดวกของโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยรวม พบว่า มีปัญหาในระดับมาก ส่วนรายชื่อของปัญหา พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย คือ ใช้สื่อไม่เหมาะสมกับเนื้อหาหรือลักษณะของกิจกรรม สนามกลางแจ้งสำหรับการเรียนการสอนไม่เพียงพอ และสถานที่เรียนวิชาพลศึกษาอยู่ห่างจากอาคารเรียนทำให้เสียเวลาในการเดินทาง ส่วนรายชื่อของปัญหา ที่พบว่า มีปัญหาในระดับมาก คือ สื่อและอุปกรณ์ทางพลศึกษาที่ใช้ในการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ สื่อและอุปกรณ์ทางพลศึกษาไม่ได้มาตรฐานและขาดคุณภาพ สื่อและอุปกรณ์มักชำรุดและสูญหายบ่อย การเก็บสื่อและอุปกรณ์ไม่เป็นหมวดหมู่และไม่มีการเก็บเฉพาะ ใช้สื่อชนิดเดิมโดยตลอด ขาดทักษะการใช้สื่อที่เป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่เช่น สไลด์ วีซีดี ไม่สามารถบำรุงรักษาซ่อมแซมคัดแปลงอุปกรณ์ที่ชำรุดแล้ว เพื่อนำมาใช้อีก ไม่มีสถานที่เปลี่ยนและเก็บเครื่องแต่งกายสำหรับนักเรียน ไม่มีสนามกีฬาในร่มสำหรับการเรียนการสอน ขาดที่คิมน้ำสำหรับนักเรียนในโรงพลศึกษา สถานที่ใช้เรียนวิชาพลศึกษามิเป็นสัดส่วน ขาดงบประมาณในการจัดซื้อซ่อมแซมอุปกรณ์และ เครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษา

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมือง และอำเภอรอบนอก เกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว โดยรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายชื่อของปัญหา ส่วนใหญ่ พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ส่วนรายชื่อที่ไม่ว่างแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 คือ ใช้สื่อไม่เหมาะสมกับเนื้อหาหรือลักษณะของกิจกรรม ไม่มีสถานที่เปลี่ยนและเก็บเครื่องแต่งกายสำหรับนักเรียน สนามกลางแจ้งสำหรับการเรียนการสอนไม่เพียงพอ ไม่มีสนามกีฬาในร่มสำหรับการเรียนการสอน และสถานที่เรียนวิชาพลศึกษาอยู่ห่างจากอาคารเรียน ทำให้เสียเวลาในการเดินทาง

และ เมื่อเปรียบเทียบปัญหาดังกล่าว ของผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายชื่อของปัญหา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ สื่อและอุปกรณ์มักชำรุดและสูญหายบ่อย ขาดที่คิมน้ำสำหรับนักเรียนในโรงพลศึกษา และขาดงบประมาณในการจัดซื้อซ่อมแซมอุปกรณ์ และ เครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษา

3.5 ด้านการวัดและประเมินผล

ปัญหาด้านการวัดและประเมินผล ของโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่า มีปัญหาในระดับน้อย ทั้งโดยรวมและรายข้อของปัญหา

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมือง และอำเภอรอบนอก เกี่ยวกับปัญหาด้านการวัดและประเมินผล โดยรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายข้อของปัญหา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือครูผู้สอนไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องระเบียบว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด และการวัดและประเมินผลระหว่างภาคเรียนมีปัญหาในการปฏิบัติ

และเมื่อเปรียบเทียบปัญหาดังกล่าว ของผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพละนาถมิย และครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ พบว่า ครูพลศึกษากับผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายข้อของปัญหา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ การวัดและประเมินผลให้ครอบคลุม ด้านจริยธรรม ความมีน้ำใจนักกีฬา และความสามัคคี การวัดและประเมินผลให้ครอบคลุมด้านทักษะทุกด้าน การวัดและประเมินผลให้ครอบคลุมด้านสมรรถภาพทางกาย การวัดและประเมินผลก่อนการเรียนการสอนมีปัญหามากในการปฏิบัติ และครูผู้สอนไม่ได้อัดและประเมินผลอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

ปัญหาและข้อเสนอแนะอื่น ๆ สืบจากแบบสอบถามปลายเปิด ความการรับรู้ของผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา มีดังนี้

1. ปัญหาด้านการแปลงหลักสูตร ไปสู่การสอน

ครูพลศึกษาบางโรงเรียน มีความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน คือ คำอธิบายรายวิชามีลักษณะคล้ายกันทุกรายวิชา เมื่อนำไปกำหนดจุดประสงค์และ เนื้อหากิจกรรมแล้วจะซ้ำซ้อนกันทุกรายวิชา ศึกษาพิเศษขาดการติดตามอย่างต่อเนื่องครูพลศึกษาขาดการส่งเสริมความรู้

ผู้บริหารบางโรงเรียน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน คือ ครูผู้สอนไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการสอน กล่าวคือ ไม่ศึกษาหลักสูตรและ

ไม่สอนตามหลักสูตร ครู อาจารย์ไม่เข้าใจหลักสูตรแท้จริง ครูขาดการอบรม สังเกตหลักสูตร และแผนการสอน

2. ปัญหาด้านการจัดปัจจัย สภาพแวดล้อม และอุปกรณ์

ผู้บริหารและครูพลศึกษาบางโรงเรียน มีความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหาด้านการจัดปัจจัย สภาพแวดล้อม และอุปกรณ์ คือ สนามกีฬาในร่มและโรงฝึกพลศึกษามีไม่เพียงพอ และอุปกรณ์มีไม่เพียงพอ ขาดงบประมาณการจัดซื้ออุปกรณ์ทางพลศึกษา

3. ปัญหาการเรียนการสอน

3.1 ปัญหาการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ผู้บริหารและครูพลศึกษาบางโรงเรียน มีความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร คือ การบรูณังเจตคติ นำใจนักกีฬา การดูแลรักษาสุขภาพทำให้ยากมาก เวลาแต่ละคาบเรียนน้อย ไม่สามารถสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ เด็กนักเรียนขาดระเบียบวินัย นักเรียนไม่สนใจในการออกกำลังกายและเล่นกีฬา

3.2 ปัญหาด้านเนื้อหาวิชา

3.2.1 ปัญหาด้านเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร ของวิชาบังคับแกน

ผู้บริหารและครูพลศึกษาบางโรงเรียน มีความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหาด้านเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร ของวิชาบังคับแกน คือ เนื้อหากว้างไป ไม่สามารถพัฒนาทักษะกีฬาได้ วิชากระโดดน้ำเรียนด้วยความสนใจน้อยมากและไม่สามารถนำไปใช้ในการออกกำลังกาย ให้เหมาะสมกับวัยของเด็กได้ เนื้อหาบางรายวิชาน่าตรงกับความถนัดของผู้สอน

3.2.2 ปัญหาด้านเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร ของวิชาบังคับเลือก

ผู้บริหารและครูพลศึกษาบางโรงเรียน มีความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหาด้านเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร ของวิชาบังคับเลือก คือ ต้องเปิดรายวิชาที่เรียนแล้วซ้ำกันเนื่องจากขาดวัสดุอุปกรณ์ นักเรียนไม่เห็นถึงความสำคัญของวิชาพลศึกษาเพราะหน่วยการเรียนเพียง 0.5 หน่วยกิต

3.2.3 ปัญหาด้านเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร ของวิชาเลือกเสรี

ผู้บริหารและครูพลศึกษาบางโรงเรียน มีความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหาด้านเนื้อหาวิชาตามหลักสูตร ของวิชาเลือกเสรี คือ นักเรียนเลือกเรียนมีความ

หลากหลายงานไม่สามารถสนองความต้องการได้ทั่วถึง ผู้บริหารเห็นคุณค่าทางด้านการศึกษาไม่น้อยมาก จึงนำให้การสนับสนุนเท่าที่ควร

3.3 ปัญหาด้านการเรียนการสอน

ผู้บริหารและครูพลศึกษาบางโรงเรียน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน คือ เวลาในการฝึกปฏิบัติน้อยมาก ครูมีงานสอนและงานพิเศษมากมาย สามารถพัฒนาการเรียนการสอนได้เต็มที่ ครูผู้สอนไม่เข้าสอน ไม่เอาใจใส่ และไม่รับผิดชอบต่องานสอน การเรียนการสอนยังยึดครูเป็นศูนย์กลาง ครูไม่มีเทคนิคการสอนที่ดี บุคลากรไม่เพียงพอ นักเรียนในชั้นมากเกินใบ การฝึกจึงไม่ครบทุกคน

3.4 ปัญหาด้านการใช้สื่อ อุปกรณ์ สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวก

ผู้บริหารและครูพลศึกษาบางโรงเรียน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน คือ ขาดการเก็บรักษา ซ่อมแซมจากครูผู้รับผิดชอบ อุปกรณ์มีอายุการใช้งานสั้นไม่คุ้มกับราคา

3.5 ปัญหาด้านการวัดและประเมินผล

ผู้บริหารและครูพลศึกษาบางโรงเรียน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน คือ ครูผู้สอนไม่ได้ประเมินผลตามที่สอน การวัดผล ครูผู้สอนบางท่านไม่ยุติธรรมปฏิบัติอย่างชอบที่ กระบวนการวัดผลและประเมินผลต้องใช้เวลา มีรายจุดประสงค์ที่ต้องประเมินผลมาก เช่น ด้านสมรรถภาพ ระยะเวลาเพียง 1 คาบน้อยเกินไปสำหรับการวัดผลภาคปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะ

ผู้บริหารและครูพลศึกษา ให้ข้อเสนอแนะว่า เปรียบเทียบ สังเกต ในหลักสูตรวิชาพลศึกษาอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง ควรห้บส่งเสริมเกี่ยวกับอุปกรณ์ ค่าใช้จ่ายในการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬา ควรจัดวิชาที่เป็นกีฬานิยมสำหรับบุคคลทั่วไปแทนวิชากระบี่ ควรบรรจุครูพลศึกษาเพิ่มขึ้น และควรมีการจัดสรรงบประมาณในเรื่องสื่อเฉพาะพลศึกษาให้เป็นพิเศษจากกระทรวง

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาสภาพและปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา การรับรู้ของผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลศึกษามัธยมและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ผู้วิจัยได้อภิปรายตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยในประเด็นที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. สภาพการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ตามการรับรู้ของผู้บริหาร และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ที่อยู่ในอำเภอเมืองและอำเภอรอบนอก

1. ด้านการแปลงหลักสูตรการสอน

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนใหญ่ เคยเข้าร่วมประชุม อบรม สังเกตเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) 75.4% มีโรงเรียนที่ม่ได้เข้าร่วมประชุม อบรม อีก 24.6% ถือว่าเป็นเปอร์เซ็นต์ที่สูงมาก เมื่อครูม่ได้รับการประชุม อบรม เกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษา ย่อมทำให้หลักสูตรม่ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย และผลการวิจัยยังพบว่า ครูมีความเข้าใจในหลักสูตรอยู่ในระดับมาก 36.9% และในระดับปานกลาง 48.8% ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนควรจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักสูตรเป็นอย่างดี เพื่อที่จะได้นำหลักสูตรนั้นไปใช้ให้เกิดผลตามความมุ่งหมายอย่างมีประสิทธิภาพ การอบรมเกี่ยวกับวิชาพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากผลการวิจัยพบว่า ม่เคยได้รับการอบรมมากถึง 58.5% และเคยเข้ารับการอบรมเพียง 41.2% การที่ครูม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิชาพลศึกษาอยู่ในเปอร์เซ็นต์ที่ค่อนข้างสูง ย่อมส่งผลถึงการสอนของครูผู้สอนด้วย เพราะการม่ได้เข้ารับการอบรม ครูจะขาดความรู้ในสิ่งใหม่ ๆ ที่จะสามารถนำมาประยุกต์ปรับปรุงการสอนของตนเอง เพื่อให้นักเรียนได้รับผลตามความมุ่งหมาย สำหรับครูที่ได้รับการอบรมนั้น ได้นำความรู้จากการอบรมมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนในระดับปานกลางถึงมาก 86.6% ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่ดีที่ครูได้นำความรู้มาใช้ในการสอน เพื่อที่จะพัฒนาการสอนและให้นักเรียนได้รับผลตามที่หลักสูตรต้องการ ผู้วิจัยเห็นว่า การเข้าร่วมประชุม อบรมหลักสูตรหรืออบรมการสอนวิชาพลศึกษา ผู้บริหารและครูผู้สอนควรเข้าร่วมการประชุม อบรมทุกครั้ง เพื่อ

ผู้บริหารและครูผู้สอนจะได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร และกา.รสอนวิชาพลศึกษาดีขึ้น ซึ่งตัวหลักสูตร เป็นเพียงการกำหนดความมุ่งหมาย เนื้อหาวิชาที่จะสอน กิจกรรมประกอบ การเรียนการสอน และการประเมินผลไว้อย่างกว้าง ๆ ครูยังไม่สามารถนำหลักสูตรไปสอนได้ ต้องตีความหมายและกำหนดรายละเอียดของหลักสูตร ถ้าผู้บริหารและครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจในหลักสูตรแล้ว หลักสูตรก็จะประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย ดังที่ สุมิตร คุณภกร(2523) ได้กล่าวไว้ว่า ในการนำหลักสูตรไปใช้นั้น ครูต้องตีความหมายและกำหนดรายละเอียดของ หลักสูตรซึ่งจะออกมาในรูปของวัสดุประกอบหลักสูตร ที่เรียกว่า ประมวลการสอน โจรงการสอน หรือแผนการสอนเพื่อขยายความหลักสูตรให้กระจำงมากขึ้น ซึ่งตรงกับผลการวิจัยที่ว่า โรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ ได้จัดทำแผนการสอนและกำหนดการสอนทุกภาคการเรียน 57.3% และทำเป็นบางภาคการเรียน 21.3% ซึ่งการจัดทำแผนการสอนนี้กระทำโดยตัวผู้สอนเอง พันทิทา อุทัยสุข (2524) กล่าวว่่า แผนการสอนนับเป็นเอกสารหลักสูตรที่สำคัญที่สุดสำหรับครู ที่จะใช้ในการสอนเพื่อให้บรรลุตามหลักสูตร เพราะแผนการสอนจะบอกสิ่งที่จะต้องสอน กระบวนการสอน กำหนดเวลาในการสอน กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนการสอน วางแผนจัดกิจกรรมให้เหมาะสม กำหนดสื่อการสอน วิธีการประเมินผลและเครื่องมือวัดครบถ้วน ดังนั้นเพื่อให้การสอนเกิดประสิทธิภาพ ผู้วิจัยเห็นว่า ครูผู้สอนควรจัดทำแผนการสอนและกำหนดการสอนทุกภาคการเรียน และในเมื่อแผนการสอนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อครูผู้สอน ดังนั้นทางโรงเรียนโดย เฉพาะผู้บริหารโรงเรียนควรจะมีมาตรการในการกวดขันให้ครูผู้สอนมีการทำแผนการสอนทุกภาคการเรียน ส่วนกำหนดการสอนนั้น บารุง กลักเจริญ(2527) กล่าวไว้ว่า กำหนดการสอนเป็นเอกสารที่กำหนดเนื้อหาสาระของแผนการสอน และคู่มือที่จะสอนตลอดปีว่าจะสอนเรื่องใด ตอนใด กิจกรรมใด ต้องสอนก่อนหลัง ใช้เวลาแต่ละเรื่องมากน้อยเพียงใด กำหนดการสอนจะช่วยให้สอนได้ครบถ้วนตามหลักสูตร ผู้วิจัยเห็นว่า การที่ครูได้จัดทำแผนการสอนและกำหนดการสอนทุกภาคการเรียน โดยตัวผู้สอนเองและกลุ่มโรงเรียนนั้น สามารถทำให้การจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน เกิดผลดีและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การนิเทศการสอนวิชาพลศึกษา ผลการวิจัยพบว่า การนิเทศการสอนวิชาพลศึกษา ส่วนใหญ่ จะได้รับการนิเทศจากหัวหน้าหมวดพลศึกษามัธยมและผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ ซึ่งในการนิเทศการสอนนั้น สุจริต เพียรชอบ (อ้างในวารสารคน บุณสวัสดิ์, 2529) ได้กล่าวว่า งานนิเทศการศึกษาภายในโรงเรียน เป็นการช่วยเหลือครูทางคำปรึกษา การดำเนินงาน บริหาร การให้คำปรึกษา สนับสนุนให้ครูปฏิบัติงานเพิ่มเติม เป็นต้น สำหรับการนิเทศการสอนโดยหัวหน้า

หมวกนั้น บุณมี เฌรยอค (2529) กล่าวว่า หัวหน้าหมวดวิชาต้องหาหน้าที่เป็นที่ปรึกษาครูในหมวดของตน ส่งเสริมให้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้านวิชาการ และเทคโนโลยีใหม่ และต้องประสานงานภายในหมวดของตนให้ดำเนินไปด้วยดี ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การนิเทศการสอนจะประสบผลสำเร็จได้ ผู้นิเทศจะต้องมีความรู้ความเข้าใจและมีทักษะในการนิเทศและที่สำคัญ จะต้องมีความสามารถในการสอนวิชานั้น ๆ มา หัวหน้าหมวดหลานามัยจึงเป็นบุคคลที่จะต้องดำเนินการนิเทศและติดตามการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ที่อยู่ในความรับผิดชอบของตนเองอย่างสม่ำเสมอ จากผลการวิจัย สถานภาพของหัวหน้าหมวด พบว่า หัวหน้าหมวดส่วนใหญ่ ไม่เคยนิเทศการสอนมากถึง 43.4% อาจจะมาจากการที่ ว่างได้รับการอบรมหรือดูงานทางพลศึกษาถึง 32.0% จึงทำให้หัวหน้าหมวดไม่ได้นิเทศการสอน ดังนั้นหัวหน้าหมวดควรที่จะหาความรู้เพิ่มเติม และเข้าร่วมประชุม อบรม หรือดูงานทางพลศึกษาอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เพื่อที่จะได้เกิดประโยชน์แก่การสอนมากที่สุด ส่วนการประชาสัมพันธ์หลักสูตร ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ ได้ประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรให้นักเรียนทราบ 66.6% และพ่อ แม่ ผู้ปกครองนักเรียนทราบ 60.7% ซึ่งการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร เป็นงานที่สำคัญงานหนึ่งของการใช้หลักสูตร เพราะเป็นงานที่เสริมความเข้าใจ และเจตคติที่ดีให้แก่ นักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ ดังที่ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2523) กล่าวว่า การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร เป็นขั้นตอนหนึ่งที่จะต้องแจ้งให้ผู้ปกครองและประชาชนในชุมชนทราบว่า การใช้หลักสูตรนั้น คุณหลานของเขาจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างไรในการเรียนรู้ เจตคติ ค่านิยม และความสามารถในการแก้ปัญหา แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ ให้ความสำคัญในการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการใช้หลักสูตร ระหว่างโรงเรียนนักเรียน และผู้ปกครอง

2. ด้านการจัดปัจจัย สภาพแวดล้อม และอุปกรณ์

จากผลการวิจัย พบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ จะได้รับเอกสารหลักสูตร เกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) คือ หลักสูตรมัธยมศึกษา 85.7% คู่มือหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น 73.3% และคู่มือการประเมินผล การเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น 67.0% ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า ทุกโรงเรียนควรจะได้รับเอกสารของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ให้ครบทุกโรงเรียน เพราะ การที่โรงเรียนต่าง ๆ ไม่ได้รับเอกสารหลักสูตรย่อมทำให้ครูและบุคลากร

ทางพลศึกษามีความเข้าใจในหลักสูตรนี้ดีพอ ซึ่งอาจส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนไม่บรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างแท้จริง ซึ่งคู่มือหลักสูตรต่าง ๆ เหล่านี้เป็นเสมือนแนวทางสำหรับให้ครูผู้สอนปฏิบัติ เพื่อให้เกิดผลตามที่หลักสูตรต้องการ การที่โรงเรียนได้รับเอกสารหลักสูตรครบไม่ครบทุกหมวด ก็อาจเป็นเพราะว่าขาดงบประมาณในการจัดซื้อ ทางโรงเรียนควรเก็บเอกสารเหล่านี้ไว้ในห้องสมุด เพื่อที่จะหาให้ครู-อาจารย์ได้มาค้นคว้าศึกษารายละเอียดต่าง ๆ ของหลักสูตร ก็สามารถลดปัญหาในด้านนี้ได้ระดับหนึ่ง และจากผลการวิจัย พบว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีโรงฝึกพลศึกษาในโรงเรียน 60.8% ซึ่งกรมพลศึกษา (2522) ได้ดำเนินการวิจัยและจัดสัมมนาทางวิชาการ เพื่อหาเกณฑ์มาตรฐานในการกำหนดบุคลากร งบประมาณ และสถานที่ในการพัฒนาการพลศึกษาและกีฬาของสถานศึกษา ได้สรุปผลการวิจัยและสัมมนา คือ ทุกโรงเรียนจะต้องมีอาคารพลศึกษา 1 โรง นอกจากนั้นผลการวิจัยยังพบอีกว่าสถานที่เรียนพลศึกษา มีเพียงพอกับบางกิจกรรม 58.6% และไม่มีเพียงพอก่อการจกกิจกรรมทุกประเภท 27.3% อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนมีเพียงพอบางกิจกรรม 60.8% ไม่มีเพียงพอก่อการจกกิจกรรมทุกประเภท 26.5% ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ในการเรียนการสอนนั้นหากสถานที่ อุปกรณ์ทางพลศึกษาที่ใช้ในการเรียนการสอนมีเพียงพอบางกิจกรรม และไม่มีเพียงพอก่อการจกกิจกรรมทุกประเภทย่อมส่งผลถึงประสิทธิภาพการเรียนของนักเรียนด้วย ดังที่กาญจนา คุณารักษ์ (2527) กล่าวถึงสิ่งที่ควรพิจารณาเพื่อการใช้หลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ประการแรก คือ การจัดห้องเรียน ควรจัดอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนการสอน มีขนาดพอเหมาะ กับจำนวนผู้เรียน ตลอดจนจัดให้มีห้องปฏิบัติการต่าง ๆ อย่างเพียงพอ โรงเรียนควรจัดค่าเช่ามากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนได้มาจากการใช้งบประมาณสั่งซื้อ และเงินที่ใช้ในการจัดกิจกรรมทางด้านพลศึกษาเป็นเงินบำรุงการศึกษา ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เงินที่ได้จากงบประมาณสั่งซื้อและเงินบำรุงการศึกษาอาจจะไม่เพียงพอ จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ไม่สามารถปรับปรุงหรือหาสถานที่ที่จะจัดสร้างโรงฝึกพลศึกษา ตลอดจนอุปกรณ์ทางพลศึกษา ทางโรงเรียนควรจัดหาเงินทุนสำหรับสนับสนุนการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา โดยการหาจากแหล่งเงินทุนต่าง ๆ เพื่อนำมาช่วยเหลือ และสามารถนำมาจัดสร้างหรือจัดซื้ออุปกรณ์ทางพลศึกษาได้อย่างเพียงพอ อย่างไรก็ตามหากโรงเรียนใดที่ขาดแคลนโรงฝึกพลศึกษา ทางหมวดวิชาพลศึกษามัธยมควรจะแก้ปัญหาดังกล่าวโดยการเปิดรายวิชาพลศึกษาที่สอดคล้องกับสภาพของสถานที่ ตามความพร้อมของบุคลากร และการใช้สิ่งที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด ประการสำคัญรัฐบาลจะต้องจัดสรรงบประมาณเพื่อการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและอุปกรณ์ให้เพียงพอ

3. ด้านการจัดการเรียนการสอน

วิชาบังคับแกน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ส่วนใหญ่ เปิดสอนวิชาพลศึกษาในส่วนของวิชาบังคับแกนตามหลักสูตร คือ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เปิดสอน วิชา พ 101 คือ ยิมนาสติกเบื้องต้น พ 102 คือ เทเบิลเทนนิส ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เปิดสอน วิชา พ 203 คือ กรีฑา พ 204 คือ กระบี่กระบอง และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พ 305 คือ วอลเลย์บอล พ 306 คือ บาสเกตบอล แต่บางโรงเรียนด้านวิชาบังคับแกนมาสอนสลับภาค การศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรฉบับปรับปรุงนั้นมีความยืดหยุ่น เพื่อให้อาจารย์ในการจัดการเรียนการสอนของแต่ละโรงเรียน สามารถจัดการเรียนการสอนได้ตามความพร้อมของโรงเรียนเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ การจัดการเรียนการสอนตามความพร้อมของโรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ จัดกิจกรรมพลศึกษาในส่วนของวิชาบังคับแกน ตามหลักสูตรนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เนื่องจากโรงเรียนมีความพร้อมต่อการจัดการเรียน การสอนในทุก ๆ ด้านอยู่แล้ว จึงมิได้มีการจัดวิชาอื่นหรือเปลี่ยนแปลงรายวิชาอื่นที่แตกต่างไป จากหลักสูตรกำหนดไว้

วิชาบังคับเลือก โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ส่วนใหญ่ มีการจัดสอนวิชาพลศึกษาในส่วนของวิชาบังคับเลือก ทั้งนี้หลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533 ได้ กำหนดวิชาบังคับเลือกไว้ 2 กลุ่ม คือ สุขศึกษา และพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ ได้จัด เปิดสอนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาบังคับเลือก ตามหลักสูตรได้กำหนดเกณฑ์ที่เปิดโอกาสให้ผู้ เลือกสามารถเลือกได้ทั้งกิจกรรมกีฬาบุคคลหรือคู่ กิจกรรมกีฬาทีมหรือกิจกรรมกีฬาอื่น ๆ ทาให้ แต่ละโรงเรียนสามารถเลือก เปิดสอนกิจกรรมพลศึกษา ที่ทางโรงเรียนมีความพร้อมที่จะจัด การเรียนการสอน ตามความพร้อมของโรงเรียน สถานที่ และอุปกรณ์ ถึงแม้ว่าการเลือกราย วิชาที่เข้าทำวิชาบังคับแกนก็ตาม แต่ในการจัดการเรียนการสอนวิชาบังคับเลือก ต้องจัด การเรียนการสอนในระดับทักษะที่สูงขึ้น มีผลทาให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะความสามารถของ ผู้เรียนให้เพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

วิชาเลือกเสรี โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ส่วนใหญ่ ยังม่เปิดสอนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือกเสรีขึ้นในโรงเรียน การที่กระทรวงศึกษาธิการ เปิดให้ มีวิชาเลือก เสรีนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นัก เรียนศึกษาและฝึกทักษะการเล่นกิจกรรมพลศึกษาและ กีฬาตามความถนัด ความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้มีทักษะในการเล่นกิจกรรมพลศึกษาและกีฬา เสริมสร้างสมรรถภาพของตนเอง มีคุณธรรม เห็นคุณค่าของกิจกรรมพลศึกษา สามารถนำไป

ประยุกต์ให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองและส่วนรวม ซึ่งหลักสูตรฉบับปรับปรุงใหม่นี้ เปิดโอกาสให้กับทางโรงเรียนสามารถจัดการเรียนการสอนได้ตามความพร้อม และความเหมาะสมของทางโรงเรียน แต่ทั้งนี้โรงเรียนมัธยมศึกษายังมีได้จัดเปิดสอนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือกเสรีนั้น เป็นเพราะทางโรงเรียนยังขาดความพร้อมในเรื่องต่าง ๆ ทั้งบุคลากร สถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอื่น ๆ และการเลือกของนักเรียนยังมีความหลากหลาย จึงน่าจะสามารถที่จะจัดวิชาพลศึกษาให้เป็นวิชาเลือกเสรี ตามความต้องการของผู้เรียนได้ แต่อย่างไรก็ตาม โรงเรียนก็ควรจะเปิดสอนรายวิชาเลือกเสรีขึ้น เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความสนใจของนักเรียน เพียงแต่ว่าทางโรงเรียนควรจะกำหนดรายวิชาพลศึกษาที่จะสามารถสอนได้ โดยพิจารณาตามความพร้อมของ ทั้งบุคลากร สถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอื่น ๆ

โรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ มีจำนวนนักเรียนที่ครูพลศึกษาทำการสอนในแต่ละคาบอยู่ระหว่าง 35-44 คน ผู้วิจัยมีความเห็นว่า จำนวนนักเรียนมีความเหมาะสมต่อการจัดชั้นเรียน ซึ่งมีผลทำให้การเรียนการสอนได้ผลดี และมีประสิทธิภาพ เพราะถ้าจำนวนผู้เรียนมีมาก ก็ย่อมก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นมา อันได้แก่ การใช้อุปกรณ์ สถานที่ ที่มีจำนวนไม่เพียงพอต่อจำนวนผู้เรียน การเรียนวิชาพลศึกษา การฝึกทักษะของผู้เรียนจะเกิดผลสัมฤทธิ์ที่ดีได้ ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกทักษะ และหากอุปกรณ์ไม่เพียงพอ การจัดการเรียนการสอนที่จะเกิดผลดีและมีประสิทธิภาพ จึงเป็นไปด้วยยาก ซึ่ง คอตเธรี่ (อ้างถึงงาน กฤษณ์ กสิกร, 2530) ได้กล่าวไว้ว่า "ในการสอนวิชาพลศึกษาหากชั้นเรียนใหญ่เกินไป นักเรียนจะได้ผลจากการเรียนไม่เต็มที่ และอาจเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย ชั้นเรียนที่ดีจึงควรมีนักเรียนประมาณ 30-40 คน ต่อครูพลศึกษา 1 คน" นอกจากนี้การแต่งกายของนักเรียนในช่วงพลศึกษา ใช้ชุดพลศึกษาตามที่โรงเรียนกำหนด ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า การแต่งกายชุดพลศึกษาในช่วงพลศึกษานั้น นอกจากจะมีความสะดวกและคล่องตัวในการปฏิบัติกิจกรรมพลศึกษาได้อย่างเต็มที่แล้ว ยังทำให้มองดูสวยงามและเป็นระเบียบเรียบร้อยอีกด้วย ทั้งนี้ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) ได้กล่าวว่า "ตามหลักการที่ถูกต้องแล้ว การเรียนวิชาพลศึกษาจะได้ผลดีเต็มที่มีนั้น ควรจะมีชุดพลศึกษาโดยเฉพาะที่ใช้ในการเรียนวิชาพลศึกษา"

จากผลการวิจัย พบว่า การจัดการเรียนการสอนเมื่อประสบปัญหาในการสอน ครูพลศึกษา ส่วนใหญ่ ต้องการปรึกษาผู้บริหาร หัวหน้าหมวดพลานามัยและเพื่อนร่วมงาน จะเห็นว่าบุคคลเหล่านี้ล้วนแล้วจะอยู่ในโรงเรียนเดียวกับครูผู้สอน การที่บุคคลเหล่านี้จะให้ความปรึกษาแก่ครูผู้สอนได้ จะต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักสูตร และเกี่ยวกับการสอนวิชา

ผลศึกษาเป็นอย่างไรด้วย ถ้าไม่เช่นนั้นจะไม่สามารถให้คำปรึกษาแก่ครูผู้สอนและจะทำให้การสอนวิชาผลศึกษาไม่ได้ผลตามที่หลักสูตรต้องการ ผู้บริหาร หัวหน้าหมวด และเพื่อนร่วมงานจึงควรพัฒนาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้การเรียนการสอนจะให้ผลลัพธ์ ทางจริง เรียนควรจะมีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรขึ้นด้วย ซึ่งการสอนวิชาผลศึกษา ของโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ จัดกีฬาภายในโรงเรียนเป็นกิจกรรมในหลักสูตร 96.3% กีฬาระหว่างกลุ่มโรงเรียน 67.7% การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนี้ ทางโรงเรียนควรจัดขึ้นเป็นอย่างยิ่ง เพราะการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนี้ ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมการจัดวิชาผลศึกษาในโรงเรียน และเพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้นำความรู้ที่ได้จากการเรียนการสอนวิชาผลศึกษา มาใช้ในการเสริมสร้างประสบการณ์ในภาคปฏิบัติโดยตรง การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนี้มุ่งที่จะส่งเสริมพัฒนาตัวนักเรียนเป็นสำคัญ อันจะนำมาซึ่งการพัฒนาตัวนักเรียนในด้านต่าง ๆ อันได้แก่ ทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และกิจกรรมที่จัดขึ้นควรมีความเท่าเทียมกับการจัดการเรียนการสอน นอกจากนี้ครูผลศึกษาได้นำเอาวัสดุอุปกรณ์ คือ เทปเทรทัศน์ รูปภาพ ของจริง และวิทยุเทปมาช่วยในการสอน ซึ่งจะทำการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาผลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ตามการรับรู้ของผู้บริหาร และครูผู้สอนวิชาผลศึกษา ที่อยู่ในอำเภอเมืองและอำเภอรอบนอก

1. ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

ผลการวิจัยโดยรวม พบว่า ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวด และครูผู้สอนวิชาผลศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษา มีปัญหาในระดับน้อย ส่วนรายชื่อของปัญหาที่พบว่ามีปัญหาในระดับมาก คือ การสำรวจปัญหาและทรัพยากรต่าง ๆ เช่น งบประมาณ วัสดุ และอุปกรณ์ก่อนการวางแผนการสอน การจัดหาแผนการสอน และการนิเทศติดตามผลการใช้หลักสูตร จากศึกษานิเทศก์ อาจเนื่องมาจากครูผู้สอนวิชาผลศึกษามุ่งงานด้านการสอนมาก และยังมีงานนอกเหนือจากการสอนมากอีกด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้อาจเป็นสาเหตุให้ครูผู้สอนวิชาผลศึกษานำมีเวลาสำรวจสภาพปัญหาและทรัพยากรต่าง ๆ ก่อนการวางแผน การสำรวจปัญหาและทรัพยากร มีความสำคัญต่อการใช้หลักสูตร ดังที่ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2529) ได้กล่าวว่า การสำรวจสภาพปัญหาและทรัพยากรต่าง ๆ เป็นข้อมูลสำคัญในการวางแผนการสอนทำให้เราได้ทราบปัญหา

เกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ผ่านมาโดยรวบรวมจากการสำรวจปัญหาและการตรวจสอบทรัพยากร
 งบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์และวิธีการ ข้อมูลส่วนนี้จะทำให้ผู้วางแผนการสอนได้
 กำหนดรูปแบบการสอน กิจกรรมการเรียนและสื่อการสอนที่ชัดเจนขึ้น ซึ่งจะมีผลทำให้มีการ
 เตรียมอุปกรณ์การสอนให้พร้อม ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เมื่อได้มีการสำรวจปัญหาและทรัพยากร
 ต่าง ๆ ก็จะทำให้มีผลเสียต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในการเรียนการสอนตามมา ถึงแม้ครูผู้สอนจะมี
 เวลาไม่เพียงพอและมีงานมาก แต่ก็ควรจะมีการสำรวจปัญหาและทรัพยากรต่าง ๆ ในช่วงปี
 ภาคเรียน เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหา และเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน
 ของเทอมต่อไป การจัดทำแผนการสอน จากผลการวิจัย สภาทนายใช้หลักสูตร พบว่า โรงเรียน
 มัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ ได้จัดทำแผนการสอนและกำหนดการสอนทุกภาคการเรียน 57.3% และทำ
 เป็นบางภาคการเรียน 21.3% ซึ่งเมื่อรวมแล้วจะพบว่า ยังขาดอีก 21.4% ที่ไม่ได้จัดทำแผนการ
 สอนทุกภาคการเรียนหรือเป็นบางภาคการเรียน ซึ่งการจัดทำแผนการสอนนี้ พันทิพา อุทัยสุข
 (2524) กล่าวว่า แผนการสอนนับเป็นเอกสารหลักสูตรที่สำคัญที่สุดสำหรับครู ที่จะใช้ในการสอน
 เพื่อให้บรรลุตามหลักสูตร เพราะแผนการสอนจะบอกสิ่งที่จะต้องสอน กระบวนการสอน กำหนด
 เวลาในการสอน กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนการสอน วางแผนจัดกิจกรรมให้เหมาะสม
 กำหนดสื่อการสอน วิธีการประเมินผลและเครื่องมือวัดครบถ้วน ดังนั้นเพื่อให้การสอนเกิด
 ประสิทธิภาพ ผู้วิจัยเห็นว่า ครูผู้สอนควรจัดทำแผนการสอนและกำหนดการสอนทุกภาคการเรียน
 และการนิเทศติดตามผลการใช้หลักสูตรจากศึกษานิเทศก์ จากข้อมูลในส่วนของ สภาทนายใช้
 หลักสูตร พบว่า เมื่อครูหลังศึกษาประสบการณ์ในการสอนหลังศึกษา ครูผู้สอนต้องการปรึกษาศึกษา
 นิเทศก์ เพียง 3.7% เท่านั้น ซึ่งการที่ศึกษานิเทศก์ไม่ได้มาทำการนิเทศและติดตามผลการใช้
 หลักสูตร จึงทำให้เมื่อเกิดปัญหาในการสอนวิชาหลังศึกษา ครูผู้สอนจึงต้องการปรึกษากับผู้บริหาร
 หัวหน้าหมวด และเพื่อนร่วมงาน

2. ด้านการจัดปัจจัย สภาพแวดล้อม และอุปกรณ์

ผลการวิจัยโดยรวม พบว่า ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวด
 และครูผู้สอนวิชาหลังศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษา ประสบปัญหาในด้านนี้ในระดับมาก โดยเฉพาะราย
 ข้อต่อไปนี้ คือ สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนมีจำนวนไม่เพียงพอ ขนาดของอุปกรณ์
 ไม่เหมาะสมกับนักเรียน อุปกรณ์ทางหลังศึกษามีไม่ครบทุกประเภทตามกิจกรรมที่ทางโรงเรียน
 เปิดสอน งบประมาณในการจัดซื้อซ่อมแซมอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกทางหลังศึกษามี

ม่เพียงพอ น้มีที่เก็บอุปกรณ์เฉพาะและน้อาจจัดเก็บให้เป็นหมวดหมู่ การดูแลและ เบิกจ่าย อุปกรณ์ทางพลศึกษาน้อาจดำเนินการโดยสะดวก โดยเฉพาะอุปกรณ์ทางพลศึกษามักชำรุด และ สูญหายบ่อย การขาดทัศนูปกรณ์ทางพลศึกษา เช่น สไลด์ รูปภาพ กาวนาวิสตูดอุปกรณ์ของห้อง กั้นมาดัดแปลงใช้เป็นอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอน สถานที่เรียนน้เหมาะสมกับการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนพลศึกษา เช่น ขนาดสนามกีฬาเหมาะสม น้มีโรงฝึกพลศึกษา การปรับปรุงอาคารสถานที่เพื่อใช้ในการจัดการเรียนการสอน

จากผลงานวิจัยที่พบว่า มีปัญหาด้านอุปกรณ์ สถานที่และ เครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษา ที่ประสบในระดับมากนั้น ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฉวีวรรณ พูลนาผล (2536), นิรันดร์ กาทอง (2530) และอารีรัตน์ วัฒนรุ่งเรือง (2534) ที่พบว่า อุปกรณ์ สถานที่ และ เครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษา มีม่เพียงพอ ผู้วิจัยได้แยกประเด็นในการอภิปราย เป็นปัญหาเรื่องของสถานที่และ เครื่องอำนวยความสะดวก กับปัญหาของสื่อและ อุปกรณ์ดังนี้ ในปัญหาเรื่องของสถานที่ และ เครื่องอำนวยความสะดวกที่ประสบปัญหามาก ได้แก่ สถานที่ม่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพลศึกษา เช่น ขนาดสนามกีฬาไม่เหมาะสม น้มีโรงฝึกพลศึกษา และการปรับปรุงอาคารสถานที่ เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อารีรัตน์ วัฒนรุ่งเรือง (2536) และ จรุงค์ เหมรา (2536) ที่พบว่า สภาพและปัญหาในการสอนพลศึกษาที่สำคัญปัญหาหนึ่งก็คือ ปัญหาเรื่อง สถานที่ใช้ในการเรียนการสอน ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา หากขาดสถานที่และ เครื่องอำนวยความสะดวก การเรียนการสอนจะม่ประสบผลสำเร็จ หรือ บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ อย่างไรก็ตาม วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525)(อ้างใน วาสนา ณ นคร, 2532) ได้กล่าวว่ การอำนวยความสะดวกแก่ครู ในการใช้อาคารสถานที่เป็นหน้าที่โดยตรงของผู้บริหารในการนำหลักสูตร ซึ่งผู้บริหารจะต้องดำเนินการจัดสภาพแวดล้อม อาคารสถานที่ อาำนวยความสะดวกแก่ครู เพราะอาคารสถานที่มีความสำคัญอย่างหนึ่ง ในการนำหลักสูตรไปใช้ ซึ่งสอดคล้องกับ กระทรวงศึกษาธิการ (2525) ที่กล่าวถึง อาคารสถานที่ว่า การได้รับบริการ ด้านอาคารสถานที่ และแหล่งวิทยากรนั้น มีความสำคัญในการนำหลักสูตรไปใช้ สำหรับเรื่อง ปัญหาของสื่อ และอุปกรณ์ทางพลศึกษาที่ประสบปัญหามาก ได้แก่ สื่อและอุปกรณ์ในการเรียน การสอนมีจำนวนม่เพียงพอ ขนาดของอุปกรณ์ม่เหมาะสมกับนักเรียน อุปกรณ์ทางพลศึกษามีน้ครบทุกประเภทตามกิจกรรมที่ทางโรงเรียนเปิดสอน งบประมาณในการจัดซื้อซ่อมแซม อุปกรณ์ และ เครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษามีน้เพียงพอ น้มีที่เก็บอุปกรณ์เฉพาะและน้อาจจัด

เก็บทั้งหมดหมู่ การดูแลและเบิกจ่ายอุปกรณ์ทางพลศึกษา น่าอาจค่าเป็นการโดยสะดวกโดย เฉพาะอุปกรณ์ทางพลศึกษามักซำรุคและสูญหายบ่อย การขาดแคลนที่ศูนย์อุปกรณ์ทางพลศึกษา เช่น สไลด์ รูปภาพ การนำวัสดุอุปกรณ์ของท้องถิ่นมาตัดแปลงมาใช้เป็นอุปกรณ์ในการจัดการเรียน การสอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วาสนา ณ นคร (2532) และ มณฑล คงอุทัยกุล (253๗) ที่พบว่า ครูขาดความรู้และทักษะในการสร้างสื่อ ส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาในด้านการผลิตอุปกรณ์ นอกจากนั้นสื่อบางประเภทที่ทางสำนักการศึกษา จัดส่งให้ไม่สะดวกแก่การใช้ของครู เนื่องจาก มีคุณภาพไม่ดีและไม่ตรงกับความต้องการของผู้ใช้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สื่อและอุปกรณ์นั้นเป็นสิ่ง สำคัญในการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา มีส่วนทำให้การสอนวิชาพลศึกษาได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื่องจากวิชาพลศึกษาเป็นการเรียนโดยใช้อุปกรณ์ทางกายเป็นสื่อในการ เรียนรู้ ส่วนประกอบที่สำคัญนอกจากตัวครูพลศึกษาและนักเรียนแล้ว ถ้าขาดอุปกรณ์ทาง พลศึกษาหรือมีอุปกรณ์ไม่ครบตามกิจกรรมที่สอนแล้วจะหาให้การเรียนการสอนและการจัดกิจกรรม ทางพลศึกษาค่าเป็นไปอย่างขาดประสิทธิภาพ ดังที่ วรศักดิ์ เทียรชอบ (2527) ได้กล่าวว่า "การสอนพลศึกษาจะได้ผลดีนั้น นอกจากจะมีเวลาเพียงพอและมีความสามารถในการสอนดีแล้ว ก็ต้องมีสถานที่และอุปกรณ์การสอนเพียงพอด้วย" ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ คอริริ (Korri, 1971)(อ้างใน นิรันดร์ กาทอง, 253๗) ที่ว่า "โรงเรียนที่ขาดแคลนอุปกรณ์และ เครื่องอำนวยความสะดวก เป็นอุปสรรคที่ทำให้การจัดกิจกรรมได้ตอบสนองความต้องการของ นักเรียนแต่ละคนไม่ทั่วถึง" ในการที่โรงเรียนมีงบประมาณไม่เพียงพอในการจัดซื้อ ซ่อมแซม อุปกรณ์ ผลการวิจัยพบว่า งบประมาณที่ได้ในการจัดกิจกรรมพลศึกษาส่วนใหญ่ เป็นงบประมาณ แผ่นดิน ซึ่งไม่เพียงพอ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ทางโรงเรียนควรมีการจัดหาเงินทุนสำหรับสนับสนุน การเรียนการสอนวิชาพลศึกษา โดยการหาจากแหล่งเงินทุนอื่น ๆ จากสมาคมศิษย์เก่าของ โรงเรียน สมาคมครูและผู้บริหารของนักเรียน จากเอกชนและบริษัทห้างร้านต่าง ๆ ก็นับว่า อาจมีผลทำให้ทางโรงเรียน ได้รับงบประมาณส่วนนี้มาช่วยเหลือ และสามารถนำมาจัดซื้ออุปกรณ์ ทางพลศึกษาเพิ่มขึ้น ส่วนอุปกรณ์ทางพลศึกษามักซำรุคและสูญหายบ่อย อาจเนื่องมาจากอุปกรณ์ ไม่ได้มาตรฐาน และมีคุณภาพไม่ดี อาจเป็นเพราะ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษานำมีเวลาที่จะแสดง ความคิดเห็นในการเลือกซื้ออุปกรณ์ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การจัดซื้ออุปกรณ์ตามโรงเรียนต่าง ๆ ครูผู้สอนควรจะได้มีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นและจัดซื้อด้วย เพื่อจะได้เหมาะสมกับสภาพ และความต้องการจริง ๆ ส่วนอุปกรณ์สูญหายบ่อยอาจเนื่องมาจากบางโรงเรียนไม่มีที่เก็บอุปกรณ์ เฉพาะ และน่าจะจัดเก็บเป็นหมวดหมู่ จึงมีผลทำให้อุปกรณ์หายบ่อย ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า

ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาควรจัดให้มีผู้รับผิดชอบในการมีอุปกรณ์ของนักเรียน นอกจากนั้นควรมีการทำสมุดในการมีอุปกรณ์ โดยมีรายชื่อนักเรียนผู้ยืม วันเวลาที่ยืม และเวลาที่คืนอย่างละเอียด เพื่อสะดวกในการติดตามตัวผู้ยืม อุปกรณ์ที่จะสูญหายน้อยลง ส่วนอุปกรณ์ที่ขาดแคลนสามารถช่วยลคณัฒนานี้ได้คั้งที่ เบงลครี เทพฤชธร(2514) ได้รวบรวมข้อเสนอนณะในการแก้ปัญหาวัว สรุปลได้คั้งนี้ ควรจัดเด็กพลัดกันเรียนโดยแยกเป็นกลุ่ม ซ่อมแซมอุปกรณ์ให้อยู่ในสภาพที่เข้าได้และปลอดภัย ขอความร่วมมือจากเด็กนักเรียนที่มีอุปกรณ์ส่วนตัวนำมาใช้ พยายามจัดหาอุปกรณ์ขึ้นหรือใช้อุปกรณ์ที่ทดแทนกันได้ และขอยืมอุปกรณ์จากโรงเรียนอื่น หรือศูนย์เยาวชนที่มีอุปกรณ์อยู่แล้ว ส่วนอุปกรณ์ที่ชำรุด มีแนวทางแก้ไขให้มีการชำรุดน้อยที่สุด สรุปลได้คั้งนี้ ซ่อมแซมอุปกรณ์ที่ชำรุดอยู่เสมอ ตรวจสอบอุปกรณ์ก่อนนำออกมาใช้ เมื่อใช้อุปกรณ์แล้วต้องตรวจและเก็บเข้าที่ และควรมีเจ้าหน้าที่ดูแลเก็บรักษาอุปกรณ์โดยเฉพาะ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สาเหตุหนึ่งที่ทำให้หาอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการเรียนการสอนมีน้หรือมเกิดจาก ปัญหาในการขาดการสำรวจปัญหาและทรัพยากรต่าง ๆ ก่อนการวางแผนการสอนในชั้นการแปลงหลักสูตรไปสู่ การสอนนั้น ซึ่งถ้ามีการสำรวจปัญหาก่อนก็จะทำให้ครูผู้สอนได้ทราบปัญหา เพราะบางปัญหาสามารถแก้ไขได้โดยการนำวัสดุในท้องถิ่นมาคิดแปลง เป็นอุปกรณ์ใช้ในการสอนได้

3. ปัญหาการสอนพลศึกษาในด้านต่าง ๆ

3.1 ปัญหาการเรียนการสอนให้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตร

จากผลการวิจัย ทั้งโดยรวมและรายชื่อของปัญหา พบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษา ประสบปัญหาในระดับน้อย ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า การที่ครูพลศึกษามีความเห็นว่ ปัญหาการเรียนการสอนให้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตร มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยนั้น อาจเป็นเพราะว่าจุดประสงค์ของหลักสูตร ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533 มีความเหมาะสม ครูพลศึกษาสามารถสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในส่วนของหลักสูตรฉบับปรับปรุงใหม่นี้ เปิดโอกาสให้ทางโรงเรียน สามารถเลือกเปิดสอนรายวิชาตามหลักสูตรกำหนดค่าให้ได้ หรือจัดกิจกรรมที่มีคุณค่าเท่าเทียมกับกิจกรรมตามหลักสูตรกำหนดด้วยเหตุนี้ การจัดการเรียนการสอนเพื่อใหบรรลุตามจุดประสงค์ของหลักสูตรครูพลศึกษา จึงสามารถสอนได้โดยมีปัญหในระดับน้อย

3.2 ปัญหาด้านเนื้อหาวิชา

3.2.1 วิชาบังคับแกน

จากผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่

เปิดสอนวิชาบังคับแกน โดยสอนตามหลักสูตร คือ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สอนวิชา พ 101 นิพนธ์ศึกษาเบื้องต้น พ 102 เทเบิลเทนนิส ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สอนวิชา พ 203 กรีฑา พ 204 กระบี่กระบองเบื้องต้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สอนวิชา พ 305 วอลเลย์บอล พ 306 บาสเกตบอล ในการเลือกรายวิชาบังคับแกนเปิดสอน บางโรงเรียนจัดสอนโดยสลับภาค การศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากหลักสูตรฉบับปรับปรุง เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้กับทางโรงเรียน สามารถที่จะเลือกกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ทางโรงเรียนมีความพร้อมในการจัดการเรียน การสอนได้อย่างมีอิสระ

ส่วนปัญหาที่พบจากการวิจัยในส่วนของ เนื้อหาวิชาบังคับแกน โรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ พบว่า ประสบัญชีในระดับน้อย เนื่องจาก รายวิชาบังคับ แกนของหลักสูตรฉบับปรับปรุงนี้ เป็นรายวิชาเดิมของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ที่ทางโรงเรียนและครูผู้สอนได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนอยู่แล้ว ใน ส่วนของเนื้อหาวิชา จึงประสบัญชีในระดับน้อย ในรายวิชาบังคับแกน โรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ นำมาจัดรายวิชาอื่นสอนแทน หากแต่จัดสอนตามของเดิม กล่าวได้ว่า เนื้อหาวิชามีความ เหมาะสม กล่าวคือ เนื้อหามาก น้อยกว้าง น้อยากเกินไป เนื้อหาอยู่ในความสนใจและ ความถนัดของนักเรียน ดังนั้น ปัญหาที่ครูผู้สอนประสบัญชีเนื้อหาวิชา จึงอยู่ในระดับน้อย

3.2.2 วิชาบังคับเลือก

ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ ได้เปิด สอนวิชาบังคับเลือก ปัญหาด้านเนื้อหาวิชาของวิชาบังคับเลือก ทั้งโดยรวมและรายข้อของปัญหา ประสบัญชีในระดับน้อย ผู้วิจัยมีความเห็นว่า รายวิชาบังคับเลือกน่ายกย่องมีปัญหานี้จะเห็นได้ จากหลักสูตรฉบับปรับปรุงในส่วนของหมวดพลานามัยนั้น ได้แบ่งวิชาบังคับเลือกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มสุขศึกษามี 6 รายวิชา คือ พ.011 สุขศึกษา - พ.016 สุขศึกษา และพลศึกษา มี 6 ราย วิชาเช่นกัน คือ พ.021 พลศึกษา - พ.026 พลศึกษา โดยทุกรายวิชาใช้เวลาในการเรียน 1 คาบ/สัปดาห์/ภาค 0.5 หน่วยการเรียน ทางโรงเรียนสามารถเลือกรายวิชาเปิดสอนได้ ตาม ความพร้อมตามที่หลักสูตรกำหนด ทั้งนี้ในส่วนของพลศึกษา เกณฑ์ในการเลือกทางโรงเรียน หรือ ครูผู้สอนสามารถเลือกกิจกรรมรายวิชาพลศึกษาได้ ทั้งกิจกรรมกีฬาบุคคลหรือคู่ กิจกรรมกีฬาทีม กิจกรรมกีฬาพลศึกษาอื่น ๆ ได้ โดยจะต้องเลือกกิจกรรมกีฬาบุคคลหรือคู่ 1 กิจกรรม กิจกรรม กีฬาทีม 1 กิจกรรม โดยใช้เวลาเรียนกิจกรรมละ 1 ภาคเรียน ส่วนอีก 4 ภาคเรียนที่เหลือ อาจเลือกกิจกรรมใดก็ได้ อาจเลือกซ้ำกับที่เคยเลือกเรียนแล้วก็ได้ แต่ต้องจัดกิจกรรมการเรียน

การสอนในระดับที่สูงขึ้น (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2533) เนื่องด้วยหลักสูตรมีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติดังกล่าว ทางโรงเรียนจึงมีอิสระในการจัดเลือกรายวิชา ให้ผู้เรียนได้เรียนตามความพร้อมของโรงเรียน ที่ทางโรงเรียนสามารถจัดค่าให้กับผู้เรียนได้เรียนอย่างเต็มที่ ได้มาส่งเสริมและเพิ่มความสามารถ การใช้หลักสูตรในส่วนของเนื้อหาวิชาบังคับเลือกจึงมีบทบาทอยู่ในระดับน้อย

3.2.3 วิชาเลือกเสรี

ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่ ยังไม่เปิดสอนวิชาเลือกเสรีในโรงเรียน นักศึกษานี้อาหาวิชาของวิชาเลือกเสรี ส่วนใหญ่ พบว่าประสบปัญหาในระดับน้อย ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการเปิดสอนที่มีจำนวนน้อย จึงทำให้ประสบปัญหาน้อยด้วยเช่นกัน ยกเว้นในเรื่อง จำนวนครูพลศึกษามีน้อย ไม่เพียงพอต่อการจัดสอนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือกเสรี ผู้วิจัยมีความเห็นว่า โรงเรียนควรแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยการสำรวจความต้องการของนักเรียน โดยกำหนดรายวิชาให้นักเรียนเลือกรายวิชาในวงแคบ ตามความพร้อมของโรงเรียนจะจัดให้ได้ การที่โรงเรียนไม่เปิดวิชาเลือกเสรี ย่อมทำให้การใช้หลักสูตรได้ผลไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร การเปิดสอนวิชาเลือกเสรีในส่วนของวิชาพลศึกษามีความจำเป็นอย่างมาก เรื่องของบุคลากรในการพิจารณาเปิดสอน ซึ่งการเปิดสอนวิชาเลือกเสรี เป็นสิ่งที่ทางโรงเรียนควรเปิดสอนให้นักเรียน เพราะ เป็นการเปิดโอกาสให้กับผู้เรียนได้ค้นพบความถนัด ความสามารถและความสนใจของตัวเอง ที่จะเลือกเรียนวิชาที่ตนเองต้องการและสนใจได้อย่างเต็มที่ ได้เพิ่มเวลา และได้เพิ่มความสามารถ การที่จำนวนครูพลศึกษามีน้อยไม่เพียงพอต่อการเปิดสอนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือกเสรีนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า หากผู้บริหารของโรงเรียนไม่สามารจัดอัตราครูพลศึกษาเพิ่มเติมในโรงเรียนได้ ควรพิจารณาจัดอบรมให้ความรู้ทางพลศึกษาแก่ครูสายอื่นที่มีความสามารถทางพลศึกษา แล้วจัดค่าให้สอนวิชาพลศึกษา คงพอเป็นหนทางช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้บ้าง

3.3 ปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา

ผลการวิจัยโดยรวม พบว่าโรงเรียนมัธยมศึกษา มีปัญหาในระดับน้อย และเมื่อพิจารณารายชื่อของปัญหาพบว่า มีประสบปัญหาในระดับมาก คือ จำนวนครูสอนวิชาพลศึกษามีน้อยเกินไป จำนวนนักเรียนในชั้นมากเกินไป และงานรับฝึกซ้อมสอนของครูพลศึกษามีมาก ซึ่งผลการวิจัยของ สลอ เขียวดล (2530) พบว่า ครูมีจำนวนไม่เพียงพอและ

มีงานในหน้าที่มากเกินไป และเบสแมน (Bestman, 1975) และเฮิน (Hein, 1972) พบว่า ครูพลศึกษามีชั่วโมงการสอนมากเกินไป ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เหตุที่ครูพลศึกษามีงานมาก แต่จำนวนครูมีน้อย ย่อมก่อให้เกิดปัญหาด้านการสอนได้มาก การจัดชั่วโมงสอนให้กับครูพลศึกษา ควรจัดให้เหมาะสม หากจำนวนครูพลศึกษามีน้อยอาจจัดหาครูสายอื่นที่มีความสามารถทางด้านพลศึกษามาช่วยสอน ซึ่งหากจำนวนครูพลศึกษามีน้อยแต่งานที่ต้องรับผิดชอบมีมาก จะทำให้การสอนของครูพลศึกษาทำได้ไม่เต็มที่ รวมไปถึงขาดประสิทธิภาพในการสอนด้วย อย่างไรก็ตาม โรงเรียนควรแบ่งงานให้ครูทุกคนช่วยกันทำ และเพิ่มอัตราครูพลศึกษาให้มากขึ้น ในขณะที่เกี่ยวกับครูพลศึกษาเองควรแบ่งเวลาทำงานให้ถูก และเสียสละทำงานให้มากขึ้น โอกาสความก้าวหน้าของตนเองจะมีมากขึ้นเป็นการทดแทนความดีความสามารถ ส่วนจำนวนนักเรียนในชั้นมากเกินไป ย่อมส่งผลกระทบต่อปัญหาด้านอุปกรณ์ สถานที่ คือ จะทำให้เกิดปัญหาอุปกรณ์ สถานที่ไม่เพียงพอ มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนที่จะเกิดผลดีและมีประสิทธิภาพ จึงเป็นไปด้วยยาก ซึ่ง คอคเรย์ (อ้างถึงใน กฤษณ์ กสิกร, 2530) ได้กล่าวว่า "ในการสอนวิชาพลศึกษาหากชั้นเรียนใหญ่เกินไป นักเรียนจะได้ผลจากการเรียนไม่เต็มที่ และอาจเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย ชั้นเรียนที่ดีจึงควรมีนักเรียนประมาณ 30-40 คน ต่อครูพลศึกษา 1 คน"

3.4 ปัญหาด้านการใช้สื่ออุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก

ผลการวิจัยโดยรวมพบว่า ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูผู้สอน โรงเรียนมัธยมศึกษา ประสบปัญหาการใช้อุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวกในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อของปัญหาพบว่า มีปัญหาระดับน้อยคือ ใช้อุปกรณ์เหมาะสมกับเนื้อหาหรือลักษณะของกิจกรรม สนามกลางแจ้งสำหรับการเรียนการสอนไม่เพียงพอ และสถานที่เรียนวิชาพลศึกษาอยู่ห่างจากอาคารเรียนทำให้เสียเวลาในการเดินทาง สำหรับปัญหาการใช้อุปกรณ์ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก รายข้อที่มีปัญหาในระดับมาก คือ สื่อและอุปกรณ์ทางพลศึกษาที่ใช้ในการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ สื่อและอุปกรณ์มักชำรุดและสูญหายบ่อย การเก็บสื่อและอุปกรณ์ไม่เป็นที่เหมาะสมและมีที่เก็บเฉพาะ ชาคหักขณะในการใช้อุปกรณ์ที่เป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น สไลด์ วีซีดี เป็นต้น ไม่สามารถบำรุงรักษาซ่อมแซม คัดแปลงอุปกรณ์ที่ชำรุดแล้วเพื่อนำมาใช้อีก ไม่มีสถานที่เปลี่ยนและเก็บเครื่องแต่งกายสำหรับนักเรียน ไม่มีสนามกีฬาในร่มสำหรับการเรียนการสอน ชาคหักมีน้ำสำหรับนักเรียนในโรงพลศึกษา และขาดงบประมาณการจัดซื้อ ซ่อมแซมอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก

จากปัญหาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การที่สื่อและอุปกรณ์ทางพลศึกษาที่ใช้ในการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากสื่อและอุปกรณ์ที่ชำรุดและสูญหายบ่อย ๆ ไม่สามารถบำรุงรักษาซ่อมแซม คัดแปลงอุปกรณ์ที่ชำรุดแล้วมาคัดแปลงมาใช้ซ้ำได้อีก ที่กล่าวนี้อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้สื่อและอุปกรณ์มีไม่เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จตุรงค์ เหมรา(2536), สมัย จินดีะยอด (2535), สิรวิวัฒน์ ฉายวิมล (2537) และ อาศิริคนไว้คนรุ่งเรือง (2536) ที่พบว่าอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษามีไม่เพียงพอ ซึ่งปัญหาที่กล่าวนี้ ย่อมมีผลต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเป็นอย่างมาก และทำให้การเรียนการสอนของวิชาพลศึกษาได้ผลดีไม่เท่าที่ควร ส่วนงบประมาณที่ใช้เกี่ยวกับการจัดซื้อ ซ่อมแซมอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษานั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ทางโรงเรียนควรจัดหาเงินทุน สำหรับสนับสนุนการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาโดยการหาจากแหล่งเงินทุนต่าง ๆ เช่น จากสมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน จากเอกชน บริษัทห้างร้านต่าง ๆ เพื่อนำมาช่วยเหลือและสามารถนำมาจัดซื้ออุปกรณ์ทางพลศึกษาได้อย่างพอเพียง เพราะหากใช้งบประมาณจากเงินบำรุงการศึกษาอย่างเดียวคงไม่เพียงพอ

เรื่องสถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกที่ประสบปัญหาในระดับมาก คือ ไม่มีสถานที่เปลี่ยน และเก็บเครื่องแต่งกายสำหรับนักเรียน ไม่มีสนามกีฬาในร่มสำหรับการเรียนการสอน ซากที่ค้ำน้ำสำหรับนักเรียนในโรงพลศึกษา ซึ่งการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา หากขาดสถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวก การเรียนการสอนจะไม่ประสบผลสำเร็จ หรือบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งใจได้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สถานที่ที่ใช้ในการเปลี่ยนและเก็บเครื่องแต่งกายสำหรับนักเรียนนั้น ทางโรงเรียนควรจัดหาพื้นที่ที่ว่างในโรงเรียน หรือจัดแปลงห้องเรียนที่ว่างแล้ว มาเป็นสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย หรือเป็นสถานที่สำหรับเรียนพลศึกษาในร่ม เพื่อให้เกิดความสะดวกสำหรับการเรียนวิชาพลศึกษา เพราะหากขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ซากที่ค้ำน้ำจะหาความสะอาดร่างกายจะทำให้เกิดปัญหา เสียเวลาในการเปลี่ยนเครื่องแต่งกายและทำให้การปลูกฝังให้ผู้เรียนมีสุขนิสัยที่ดีทำได้ยาก และสนามกีฬาในร่มที่ไม่มีหรือมีไม่เพียงพอนั้น วิชาพลศึกษาบางกิจกรรมจำเป็นต้องสอนในโรงพลศึกษาหรือสอนในร่มแทนการสอนกลางแจ้ง ดังนั้น จึงควรหาพื้นที่ที่ว่างนำมาใช้เป็นสถานที่สำหรับการเรียนการสอนในร่ม เพื่อให้การสอนเป็นไปอย่างเหมาะสม และที่ค้ำน้ำในโรงพลศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นมากที่ทางโรงเรียนควรจัดหาไว้ให้นักเรียน เพราะจะค้ำน้ำเป็นการเสียเวลาภายหลังจากการเรียนเสร็จสิ้นแล้ว

3.5 ปัญหาด้านการวัดและประเมินผล

จากผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษา ทั้งโรงเรียนในอำเภอเมืองและนอกอำเภอเมือง ส่วนใหญ่ครูพลศึกษาเห็นว่า ปัญหาที่ประสบทั้งโดยรวมและรายชื่อของปัญหาอยู่ในระดับน้อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จตุรงค์ เหมรา (2536) ที่พบว่า ส่วนใหญ่ครูพลศึกษาประสบปัญหาการวัดและประเมินผลโดยส่วนรวมในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ได้พยายามศึกษาค้นคว้าหาความรู้ และปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลการเรียนที่กำหนดไว้ได้เป็นอย่างดีและถูกต้อง จึงทำให้เกิดปัญหาน้อย สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลการเรียนเป็นกระบวนการหนึ่งของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ใช้เครื่องมือในการตรวจสอบความสามารถของผู้เรียน และเป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จของการดำเนินการตามแนวทางหลักสูตร และ อาร์เกลเซอร์ (R. Glaser, 1963) ได้กล่าวว่า การประเมินจะช่วยทำให้ผู้สอนทราบว่าแบบจำลองการสอนที่ใช้นั้นเหมาะสมดี หรือว่ามีองค์ประกอบเคบ้างที่ควรแก้ไขปรับปรุง โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ที่จะเกิดแก่ผู้เรียนเป็นสำคัญ

3. เปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอก

1. ปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอก พบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งโดยรวมและรายชื่อของปัญหา จากผลการวิจัย พบว่าโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองและอำเภอรอบนอก ประสบปัญหาในระดับน้อยเหมือนกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ โรงเรียนในอำเภอเมืองและอำเภอรอบนอก สามารถแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนได้ สุมิตร คูมากร (2523) ได้กล่าวว่า ในการนำหลักสูตรไปใช้นั้น ครูต้องตีความหมายและกำหนดรายละเอียดของหลักสูตร ซึ่งจะออกมาในรูปของวัสดุประกอบหลักสูตร ที่เรียกว่า ประมวลการสอน โครงการสอน หรือแผนการสอนเพื่อขยายความหลักสูตรให้กระจ่างมากขึ้น และ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2523) กล่าวว่า การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตรเป็นขั้นตอนหนึ่งที่จะต้องแจ้งให้ผู้ปกครอง และประชาชนในชุมชนทราบว่าการใช้หลักสูตรนั้น ลูกหลานของเขาจะ

เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวาในการเรียนรู้ เจตคติค่านิยม และความสามารถในการแก้ปัญหา จากผลการวิจัย สภพการวิจัยหลักสูตร พบว่า โรงเรียนในอำเภอเมืองและอำเภอรอบนอก ส่วนใหญ่เคยเข้าร่วมประชุม อบรม สัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และได้รับการอบรมเกี่ยวกับวิชาพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยนำความรู้จากการอบรมมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนมาก จัดทำแผนการสอนและกำหนด การสอนทุกภาคการเรียน จัดทำแผนการสอนโดยตัวผู้สอนเองการสอนวิชาพลศึกษา นักเรียน จะเป็นผู้ได้รับการประชาสัมพันธ์การวิจัยหลักสูตร ด้วยเหตุนี้เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการแปลง หลักสูตรไปสู่การสอนระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมืองกับโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอก จึงพบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ไม่แตกต่างกัน

2. ปัญหาด้านการจัดปัจจัย สภาพแวดล้อม และอุปกรณ์

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการจัดปัจจัย สภาพแวดล้อม และอุปกรณ์ ระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมืองและอำเภอรอบนอก โดยรวม พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายชื่อของปัญหา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 คือ สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนมีจำนวนไม่เพียงพอ ขนาดของอุปกรณ์ไม่เหมาะสมกับนักเรียน อุปกรณ์ทางพลศึกษามีไม่ครบทุกประเภทตามกิจกรรมที่ทาง โรงเรียนเปิดสอน งบประมาณในการจัดซื้อซ่อมแซมอุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวกทาง พลศึกษามีไม่เพียงพอ รมมีที่เก็บอุปกรณ์เฉพาะและไม่อาจจัดเก็บให้เป็นหมวดหมู่ การขาด ทัศนูปกรณ์ทางพลศึกษา เช่น สไลด์ รูปภาพ เป็นต้น และการนำวัสดุ อุปกรณ์ของห้องกั้นมาคิด แปรลงใช้เป็นอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอน จากปัญหาที่กล่าวมานั้น ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างกันมาก โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองประสบปัญหาน้อยกว่าโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอกทุกข้อที่กล่าวมา ซึ่งส่วนใหญจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียน ที่อยู่ในอำเภอเมืองส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนที่มีความเจริญ มีความพร้อมทางด้านอุปกรณ์ ในการจัดการเรียนการสอนมากกว่าโรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอก จึงทำให้ปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัด ปัจจัย สภาพแวดล้อม และอุปกรณ์ ของโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองกับอำเภอรอบนอก มี สภาพแตกต่างกัน จึงอาจเป็นสาเหตุทำให้ส่วนใหญมีความแตกต่างกัน ฉะนั้นทางโรงเรียนจึงควร จัดหาเงินทุนเพื่อนำมาช่วยเหลือและสามารถนำมาจัดสร้างหรือจัดซื้ออุปกรณ์ทางพลศึกษาต่าง ๆ

3. ปัญหาการสอนพลศึกษาในด้านต่าง ๆ

3.1 ปัญหาการเรียนการสอนให้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตร

เมื่อเปรียบเทียบปัญหา ด้านการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมืองและอำเภอรอบนอก โดยรวม พบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากผลการวิจัยพบว่า ประสบนัยทาน้อยเหมือน ๆ กัน อาจเป็นเพราะ วัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่ตั้งไว้ไม่สูงเกินไป ครูผู้สอนในโรงเรียนทั้งสองลักษณะ สามารถสอนได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร จึงทำให้มีปัญหาน้อยแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณารายชื่อของปัญหา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 คือ เพื่อให้มีระเบียบวินัยในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา และเพื่อให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา จากผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนในอำเภอเมืองประสบนัยทาน้อยกว่าโรงเรียนอำเภอรอบนอก ทั้งนี้เมื่อพิจารณาจากสภาพการใช้หลักสูตรพบว่า ครูพลศึกษาของโรงเรียนในอำเภอ ส่วนใหญ่เข้ารับการอบรมมากกว่าครูพลศึกษาของโรงเรียนอำเภอรอบนอก จึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้โรงเรียนอำเภอรอบนอกประสบนัยทานมากกว่า ในเรื่องของการสอนให้นักเรียนมีระเบียบวินัยในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา และให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬานั้น เป็นสิ่งจำเป็นที่ครูพลศึกษาต้องปลูกฝังผู้เรียนได้รับรู้และนำไปปฏิบัติ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ในการสอนของครูนั้นต้องพยายามสอดแทรกให้นักเรียนได้รู้จักการมีระเบียบวินัยในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา และให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา โดยการสร้างสถานการณ์จำลองขึ้นเป็นตัวอย่างพฤติกรรมแล้วครูเป็นผู้อธิบายให้นักเรียนได้เข้าใจถึงความสำคัญ ของการมีระเบียบวินัยในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา และให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา ดังที่ ประมุข สาริมาร (2527) กล่าวว่า " น้ำใจนักกีฬา มีความสำคัญอย่างมากต่อวิชาพลศึกษา น้ำใจนักกีฬาเป็นคุณธรรมของนักกีฬาและการมีน้ำใจนักกีฬายังเป็นคุณสมบัติของคนดีในสังคมด้วย ดังนั้น เป็นความจำเป็นของครูพลศึกษาที่จะต้องให้การเรียนรู้แก่นักเรียนในเรื่องน้ำใจนักกีฬา ทั้งทางคำสอนเนื้อหาและประสบการณ์ อีกทั้งตัวครูพลศึกษาเองจะต้อง เป็นผู้ที่มีความสามารถที่จะเป็นตัวอย่าง อันดีแก่นักเรียนได้ด้วย"

3.2 ปัญหาด้านเนื้อหาวิชา

3.2.1 วิชาบังคับแกน

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านเนื้อหาวิชา ตามหลักสูตรของวิชาบังคับแกนระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมืองและอำเภอรอบนอก พบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน

คือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งโดยรวมและรายข้อของปัญหา ทั้งนี้อาจเนื่องจาก หลักสูตรฉบับปรับปรุงมีความยืดหยุ่น เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้กับทางโรงเรียนสามารถที่จะเลือกกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ทางโรงเรียนมีความพร้อมในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีอิสระ จึงอาจเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ไม่มีความแตกต่างกันของโรงเรียนในอำเภอเมืองและนอกอำเภอเมือง

3.2.2 วิชาบังคับเลือก

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาคำนวณเนื้อหาวิชา ตามหลักสูตรของวิชาบังคับเลือก ระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมืองและอำเภอรอบนอก โดยรวม พบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และ เมื่อพิจารณารายข้อของปัญหา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 คือ จำนวนวิชาในแต่ละกลุ่มกิจกรรมกีฬาที่มีให้เลือกตามหลักสูตรที่กำหนดนั้น มีน้อยเกินไป การเลือกวิชาเดียวกันกับวิชาบังคับแกนมีความยุ่งยากในการปรับเนื้อหาในระดับที่สูงขึ้น และมีความซ้ำซ้อนเนื้อหาที่เลือกเรียน ซึ่งจากการวิจัย จะพบว่า สภาพของการใช้หลักสูตรโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยส่วนใหญ่ ของโรงเรียนในอำเภอเมืองและนอกอำเภอเมืองมีสภาพที่ใกล้เคียงกัน จึงอาจเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ส่วนใหญ่ของโรงเรียนในอำเภอเมืองและอำเภอรอบนอกไม่มีความแตกต่างกัน

3.2.3 วิชาเลือกเสรี

เมื่อเปรียบเทียบปัญหา คำนวณเนื้อหาวิชา ตามหลักสูตรของวิชาเลือกเสรีระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมือง และอำเภอรอบนอก โดยรวม พบว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งพบว่าโรงเรียนอำเภอรอบนอกจะประสบปัญหามากกว่าโรงเรียนในอำเภอเมือง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะทางโรงเรียนยังขาดความพร้อมในเรื่องต่าง ๆ ทั้งบุคลากร สถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอื่น ๆ และเมื่อพิจารณารายข้อของปัญหา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 คือ จำนวนรายวิชาที่น่าสนใจมีไว้ให้น้อยเกินไป และจำนวนครูมีน้อยไม่เพียงพอต่อการจัดวิชาผลศึกษาเป็นวิชาเลือกเสรี จากผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนอำเภอรอบนอกประสบปัญหาครูผลศึกษาน้อยเพียงพอ มากกว่าโรงเรียนในอำเภอเมือง หากหน่วยงานรับผิดชอบของครูผลศึกษามีมากขึ้น จึงทำให้ครูผลศึกษาในโรงเรียนอำเภอรอบนอก มีปัญหาในส่วนของจำนวนรายวิชาที่น่าสนใจมีไว้ให้น้อยเกินไป มากกว่าโรงเรียนในเมือง จากการที่หลักสูตรฉบับปรับปรุงได้ระบุไว้ว่าการเลือกเรียนวิชาเลือกเสรีสามารถเลือกกิจกรรมที่ตนเอง มีความสามารถมีความสนใจถึงแม้จะเคยเลือกเรียนกิจกรรมนั้นไป

แล้วก็ตาม ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนซ้ำได้อีก โดยต้องเรียนทักษะในระดับที่สูงขึ้น ดังนั้น ความพร้อมของบุคลากรจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมาก ดังที่การวิจัยพบว่า จำนวนครูพลศึกษามีน้อย าม่เพียงพอต่อการจัดการสอนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือกเสรี

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การเปิดสอนวิชาเลือกเสรีในส่วนของวิชาพลศึกษามีความจำเป็นอย่างมาก เรื่องของบุคลากรในการพิจารณาเปิดสอน ซึ่งการเปิดสอนวิชาเลือกเสรี เป็นสิ่งที่ทางโรงเรียนควรเปิดสอนให้นักเรียน เพราะเป็นการเปิดโอกาสให้กับผู้เรียนได้ค้นพบความถนัด ความสามารถและความสนใจของตัวเองที่จะเลือกเรียนวิชาที่ตนเองต้องการและสนใจได้อย่างเต็มที่ เพิ่มเวลา และเพิ่มความสามารถ การที่จำนวนครูพลศึกษามีน้อยไม่เพียงพอ ต่อการเปิดสอนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือกเสรีนั้น จึงอาจจะเป็นสาเหตุหนึ่ง ที่ทางโรงเรียนได้เปิดให้เลือกรายวิชาน้อยเกินไป ผู้วิจัยเห็นว่า หากผู้บริหารของโรงเรียนไม่สามารถจัดอัตราครูพลศึกษาเพิ่มเติมในโรงเรียนได้ ควรพิจารณาจัดอบรมให้ความรู้ทางพลศึกษาแก่ครูสายอื่นที่มีความสามารถทางพลศึกษา แล้วจัดให้สอนวิชาพลศึกษา คงพอเป็นหนทางช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนบุคลากรทางพลศึกษาลงได้บ้าง

3.3 ปัญหาด้านการสอนวิชาพลศึกษา

เมื่อเปรียบเทียบปัญหา ด้านการจัดการเรียนการสอน ระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมืองและอำเภอรอบนอก โดยรวม พบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูพลศึกษาโรงเรียนในเมืองและอำเภอรอบนอก ส่วนใหญ่ เคยเข้าร่วมประชุม อบรม สัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) และอบรมเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา โดยนำความรู้จากการอบรมมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนมาก และเมื่อพิจารณารายชื่อของปัญหา พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 คือ การจัดการสอนซ่อมเสริม จำนวนครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีน้อยเกินไปและงานรับผิดชอบของครูผู้สอนมีมากเกินไป จากผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนในอำเภอเมืองประสบปัญหาน้อยกว่าโรงเรียนอำเภอรอบนอก ทั้งนี้อาจมีผลสืบเนื่องมาจากจำนวนโรงเรียนอำเภอรอบนอกประสบปัญหาเกี่ยวกับจำนวนครูผู้สอนวิชาพลศึกษามากกว่า ซึ่งจะมีผลต่อการจัดการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ ชลอ เขียวฉลัว (2530) ที่ว่าครูมีจำนวนไม่เพียงพอและมีงานในหน้าที่มากเกินไป ผู้วิจัยมีความเห็นว่า จำนวนครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีน้อยเกินไป เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ครูพลศึกษามีงานที่จะต้องรับผิดชอบมากขึ้น

หาให้การสอนหาได้ไม่เต็มที่ และการจัดการสอนซ่อมเสริมก็ เป็นงานร้ ผิดชอบสำคัญอย่างหนึ่ง ที่ครูพลศึกษาจะต้องรับผิดชอบ ดังนั้นหากจำนวนครูผู้สอนวิชาพลศึกษามีไม่เพียงพอแล้ว ก็จะต้องส่งผลถึงนักศึกษาค้นต่าง ๆ ได้

3.4 ปัญหาการใช้สื่ออุปกรณ์ สถานที่และ เครื่องอำนวยความสะดวก

เมื่อเปรียบเทียบนักศึกษาค้นการใช้สื่อ อุปกรณ์ สถานที่และ เครื่องอำนวยความสะดวก ระหว่างโรงเรียนในอำเภอเมืองและอำเภอรอบนอก ครอบคลุม พบว่าไม่เป็นที่ตามสมมติฐาน คือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โรงเรียนในอำเภอเมืองประสบปัญหาน้อยกว่าโรงเรียนอำเภอรอบนอก อาจเป็นเพราะว่าโรงเรียนในอำเภอเมืองเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ มีความพร้อมทางด้านสื่อ อุปกรณ์ สถานที่และ เครื่องอำนวยความสะดวก ตลอดจนสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยมากกว่าโรงเรียนอำเภอรอบนอก จึงทำให้โรงเรียนอำเภอเมืองประสบปัญหาน้อยกว่า และ เมื่อพิจารณารายชื่อของนักศึกษาค้น พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ สื่อและอุปกรณ์ทางพลศึกษาที่ใช้ในการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ สื่อและอุปกรณ์ทางพลศึกษาไม่เต็มมาตรฐานและขาดคุณภาพ สื่อและอุปกรณ์กีฬาและสันทนาการ การเก็บสื่อและอุปกรณ์ไม่เป็นที่เหมาะสมและมีที่เก็บเฉพาะ ใช้สื่อชนิดเดิมตลอด ซักหัดขณะในการใช้สื่อที่เป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น สไลด์ วีดีโอ เป็นต้น และไม่สามารภบำรุงรักษาซ่อมแซมอุปกรณ์ที่ชำรุดด้วยตนเองได้ จากนักศึกษาค้น ๆ ที่กล่าวมา พบว่า โรงเรียนที่อยู่อำเภอรอบนอก ครอบคลุมประสบปัญหามากกว่าโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองทั้งสิ้น อาจเป็นเพราะปัญหาการขาดแคลนอุปกรณ์ของโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก เป็นปัญหาใหญ่ ครอบคลุมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปัญหามาก เป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดปัญหาอื่นตามมา เช่น ใช้สื่อชนิดเดิมตลอด เพราะเมื่อขาดแคลนสื่อและอุปกรณ์ก็ทำให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาใช้อุปกรณ์เท่าที่มีอยู่ จึงทำให้เกิดการใช้อุปกรณ์ชนิดนั้นบ่อย ๆ ส่วนสาเหตุที่โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอก ประสบปัญหาอุปกรณ์ชำรุดมากกว่าโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง อาจเป็นเพราะโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอรอบนอกส่วนใหญ่ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ไม่มีโอกาสได้เลือกและมีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็น ในการจัดซื้อหาให้อุปกรณ์ที่ได้มีคุณภาพพหุนี้ และ ไม่เพียงพอกับจำนวนที่ต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกสรสิงห์ธนะ (2535) ที่พบว่า สื่อบางประเภท ไม่สะดวกแก่การใช้ของครู เนื่องจากมีคุณภาพพหุนี้ และไม่ตรงกับความต้องการ ควรให้ครูผู้สอนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และจัดซื้อด้วย เพื่อจะได้เหมาะสมกับสภาพและความต้องการ

สำหรับการขาดที่ค้ำหน้าสำหรับนักเรียนในโรงเรียน และสถานที่
ใช้เรียนวิชาพลศึกษามุ่งเป็นส่วน ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนที่อยู่อำเภอเมือง
ประสบปัญหามากกว่าโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง อาจเป็นเพราะว่าโรงเรียนในอำเภอเมือง
มีความพร้อมทางด้านสถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวก ตลอดจนสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย
มากกว่าโรงเรียนอำเภอเมือง จึงทำให้โรงเรียนอำเภอเมืองประสบปัญหาน้อยกว่า

3.5 ปัญหาด้านการวัดและประเมินผล

เมื่อเปรียบเทียบปัญหา ด้านการวัดและประเมินผล ระหว่าง
โรงเรียนในอำเภอเมือง และอำเภอเมือง โดยรวม พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่
ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูพลศึกษาโรงเรียนในเมืองและอำเภอเมือง ส่วนใหญ่
เคยเข้าร่วมประชุม อบรม สัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 (ฉบับ
ปรับปรุง พ.ศ.2533) และอบรมเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา จึงทำให้ประสบปัญหานี้แตกต่างกัน
และ เมื่อพิจารณารายชื่อของปัญหา พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ครูผู้สอน
ไม่มีความรู้ ความเข้าใจ ในเรื่องระเบียบว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยม
ศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ความที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด
จากผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมืองประสบปัญหา ความเข้าใจในระเบียบ
ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุง
พ.ศ.2533) ความที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดมากกว่าโรงเรียนที่อยู่ในอำเภอเมือง แต่ระดับ
ปัญหาอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องจากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น มีผู้วิจัยมีความเห็นว่า ครู
ผู้สอนวิชาพลศึกษาควรจะศึกษาระเบียบว่าด้วยการประเมินผลการเรียนให้เข้าใจ เพราะการวัด
และประเมินผลการเรียน เป็นขั้นตอนหนึ่งของกระบวนการจัดการเรียนการสอน เป็นการตรวจสอบ
สอบว่า นักเรียนได้พัฒนาตามจุดหมายทางการเรียนที่กำหนดไว้หรือไม่เพียงใด และการวัด
และประเมินผลระหว่างภาคเรียน มีปัญหาในการปฏิบัตินั้น จากผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนใน
อำเภอเมืองประสบปัญหาน้อยกว่าโรงเรียนอำเภอเมือง อาจเนื่องจากการวัดผลและประเมิน
ผลทางพลศึกษาจะต้องให้ครอบคลุมด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย ทักษะพิสัย และสมรรถภาพทางกาย
ควบคู่กันมาในการปฏิบัติ แต่มีระยะเวลาที่จำกัด จึงทำให้เกิดปัญหาขึ้นในการวัดและประเมินผล
เพราะในการวัดผลและประเมินผลต้องใช้เวลามาก ซึ่งจากแบบสอบถามปลายเปิด ที่ครูพลศึกษา
ประสบปัญหาคือ ระยะเวลาเพียง 1 คาบนั้นเกินไปสำหรับการวัดผลภาคปฏิบัติ

4. เปรียบเทียบปัญหาการนำหลักสูตรวิชาพลศึกษา ระหว่างผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา

1. ปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

เมื่อเปรียบเทียบปัญหา ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ระหว่าง ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า ฃม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และ เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหาแตกต่างกับหัวหน้าหมวดพลานามัย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าหัวหน้าหมวดพลานามัย อาจเป็นเพราะ หัวหน้าหมวดเป็นบุคคลที่จะต้องรู้รายละเอียด และ เข้าใจในองค์ประกอบของหลักสูตรเป็นอย่างดี รับผิดชอบต่อการสอน จัดหาประมวลการสอนในหมวดวิชา ปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ ดังที่ บุญมี เณรชอด (2529) กล่าวไว้ว่า หัวหน้าหมวดวิชาเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบด้านวิชาการโดยตรง จึงจำเป็นต้องรู้รายละเอียด และ เข้าใจในองค์ประกอบของหลักสูตรเป็นอย่างดี หากหน้าที่เป็นที่ปรึกษาครูในหมวดวิชาของตน และยังมีหน้าที่ จัดอาคารสถานที่ของบประมาณ จึงทำให้หัวหน้าหมวดพลานามัยประสบปัญหาน้อยกว่าครูผู้สอน

2. ปัญหาด้านการจัดบ้งจัดย สภาทเวดล้อม และอุปกรณ์

เมื่อเปรียบเทียบปัญหา ด้านการจัดบ้งจัดย สภาทเวดล้อม และอุปกรณ์ ระหว่างผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า ฃม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และ เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหาแตกต่างกับผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ อย่างนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ อาจเป็นเพราะครูผู้สอนเป็นผู้นำหลักสูตรไปสู่อการปฏิบัติในชั้นเรียนโดยตรง จึงมีความเข้าใจและเห็นถึงปัญหาในด้านต่าง ๆ ได้ดีกว่า จึงทำให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ ถ้าการจัดบ้งจัดย สภาทเวดล้อมและอุปกรณ์มีปัญหา จะทำให้การเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางพลศึกษาค่าเงินบออย่างขาดประสิทธิภาพ ดังที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2513) ได้กล่าวว่า การสอนพลศึกษาจะได้ผลดีนั้น นอกจากจะมีเวลาเพียงพอและมีความสามารถนการสอนดีแล้ว ก็ต้องมีสถานที่และอุปกรณ์ในการสอนเพียงพอด้วย

3. ปัญหาการสอนพลศึกษาในด้านต่าง ๆ

3.1 ปัญหาการเรียนการสอนให้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตร

เมื่อเปรียบเทียบปัญหา ปัญหาการเรียนการสอนที่มุ่งสามารถทำให้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตร ระหว่างผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ นุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จากผลการวิจัย สถานภาพของผู้ตอบ พบว่า ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าหมวดพลานามัย ส่วนใหญ่ ได้สังเกตการสอนของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ประมาณปีละ 2 ครั้ง จึงอาจทำให้ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา มองปัญหาในการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตร นุ่มแตกต่างกัน

3.2 ปัญหาด้านเนื้อหาวิชา

3.2.1 วิชาบังคับแกน

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านเนื้อหาวิชาของวิชาบังคับแกน ระหว่างผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ นุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะ ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดและครูผู้สอน ต้องหาความเข้าใจในหลักสูตร และร่วมกันเลือกรายวิชาที่จะสอน ดัง กระทรวงศึกษาธิการ (2525) กล่าวถึงของสำนักงานบริหารและบริการหลักสูตร ว่าต้องมีการจัดประชุมชี้แจงหลักสูตร แผนการสอน กิจกรรมที่จะใช้ในการสอน แต่ละระดับให้เป็นที่เข้าใจ จึงทำให้ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษามีปัญหานุ่มแตกต่างกัน

3.2.2 วิชาบังคับเลือก

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านเนื้อหาวิชา ของวิชาบังคับเลือก ระหว่างผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัยและครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า นุ่มเป็นไปตามสมมติฐาน คือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และ เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหาแตกต่างกับผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ อาจเป็นเพราะครูผู้สอนเป็นผู้นำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติในชั้นเรียนโดยตรง จึงมีความเข้าใจและเห็นถึงปัญหาในด้านต่าง ๆ ได้ดีกว่า จึงทำให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ

3.2.3 วิชาเลือกเสรี

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาคำนเนื่อหาวิชาของวิชาเลือกเสรี ระหว่างผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และ เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหาแตกต่างกับผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ อาจเป็นเพราะครูผู้สอนเป็นผู้นำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติงานชั้นเรียนโดยตรง จึงมีความเข้าใจและเห็นถึงปัญหาในด้านต่าง ๆ ได้ดีกว่า จึงทำให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ

3.3 ปัญหาคำสอนวิชาพลศึกษา

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาคำสอนวิชาพลศึกษา ระหว่างผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าหมวด เคยนิเทศการสอนวิชาพลศึกษาของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา จะเห็นได้จากผลการวิจัยสภาพของผู้ออบ พบว่า ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการและหัวหน้าหมวด เคยนิเทศการสอนวิชาพลศึกษา จำนวน 2 ครั้งต่อปี จึงทำให้ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษามีปัญหานี้แตกต่างกัน

3.4 ปัญหาคำการใช้สื่ออุปกรณ์ สถานที่ และ เครื่องอำนวยความสะดวก

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาคำการใช้สื่อ อุปกรณ์ สถานที่ และ เครื่องอำนวยความสะดวก ระหว่างผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดบ้งจัดสภาพแวดล้อม และอุปกรณ์ จะต้องมีการสำรวจสภาพของสถานที่ อุปกรณ์ต่าง ๆ ก่อนมีการจัดการเรียนการสอนขึ้น จึงทำให้ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัย และครูพลศึกษาทราบถึงปัญหาว่ามีอะไรขาด หรือ เสียหายขาดบ้าง ฉะนั้นเมื่อมีการใช้สื่อ อุปกรณ์ สถานที่ และ เครื่องอำนวยความสะดวกขณะครูทำการสอน จึงทำให้งานนี้เกิดปัญหาแตกต่างกัน ระหว่างผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพลานามัยและครูพลศึกษา

3.5 ปัญหาด้านการวัดและประเมินผล

เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการวัดและประเมินผล ระหว่างผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดพละนามัย และครูพลศึกษา โดยรวม พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหา แตกต่างกับผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ อาจเป็นเพราะครูผู้สอนเป็นผู้ที่ลงมือปฏิบัติการวัด และประเมินผลการเรียนของนักเรียนโดยตรง จึงมีความเข้าใจและเห็นถึงปัญหาในด้านต่าง ๆ ได้ดีกว่า จึงทำให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

1. ควรจัดการประชุม อบรม สัมมนา เรื่องหลักสูตรวิชาพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แก่โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง
2. เมื่อมีการประชุม อบรม สัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรหรืออบรมการสอนวิชาพลศึกษา ผู้บริหารและครูผู้สอนควรเข้าร่วมการประชุม อบรมทุกครั้ง เพื่อให้ผู้บริหารและครูผู้สอนจะได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร และการสอนวิชาพลศึกษาที่ขึ้น
3. ครูผู้สอนควรจัดทำแผนการสอน และกำหนดการสอนทุกภาคการเรียน และผู้บริหารโรงเรียนควรมีมาตรการกวดขันให้ครูผู้สอนมีการทำแผนการสอนทุกภาคการเรียน
4. ครูผู้สอนควรสำรวจปัญหาและทรัพยากรต่าง ๆ ในช่วงปีภาคเรียนเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหา และเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนของเทอมต่อไป
5. กรมพลศึกษาควรมีการนิเทศติดตามผลการใช้หลักสูตร และนิเทศการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาอย่างต่อเนื่อง
6. หัวหน้าหมวดควรที่จะหาความรู้เพิ่มเติมและเข้าร่วมประชุม อบรม หรือดูงานทางพลศึกษาอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เพื่อที่จะได้เกิดประโยชน์แก่การนิเทศการสอน

2. ด้านการจัดปัจจัย สภาพแวดล้อม และอุปกรณ์

1. กรมสามัญศึกษา ควรมีการสนับสนุนช่วยเหลือด้านเอกสารและแหล่งค้นคว้าทางวิชาการแก่โรงเรียนต่าง ๆ อย่างเพียงพอ
2. ทางโรงเรียนควรเก็บเอกสารหลักสูตรมัธยมศึกษา คู่มือหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น และคู่มือการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นไว้ในห้องสมุด เพื่อที่จะได้ให้ครู-อาจารย์ได้มาค้นคว้าศึกษารายละเอียดต่าง ๆ ของหลักสูตร
3. ทางโรงเรียนควรมีการจัดหาเงินทุนสำหรับสนับสนุนการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาโดยการหาจากแหล่งเงินทุนอื่น ๆ จากสมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน สมาคมครูและผู้บริหารของนักเรียน จากเอกชนและบริษัทห้างร้านต่าง ๆ เพื่อนำมาช่วยเหลือ และสามารถนำมาจัดสร้างหรือจัดซื้ออุปกรณ์ทางพลศึกษาได้อย่างเพียงพอ
4. โรงเรียนใดที่ขาดแคลนโรงพลศึกษา ทางหมวดวิชาพลศึกษานามัยควรจะแก่นับหาโดยการเปิดรายวิชาพลศึกษาที่สอดคล้องกับสภาพของสถานที่ ตามความพร้อมของบุคลากร และการใช้สิ่งที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด
5. ทางโรงเรียนควรจัดหาสื่อและอุปกรณ์ ที่จะนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาโดยพยายามนำวัสดุในห้องกั้นมาดัดแปลง เป็นสื่อและอุปกรณ์สำหรับการสอน
6. ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาควรจัดให้มีผู้รับผิดชอบ ในการยืมอุปกรณ์ของนักเรียน และควรมีการทำสมุดในการยืมอุปกรณ์ โดยมีรายชื่อนักเรียนผู้ยืม วันเวลาที่ยืม และเวลาที่คืนอย่างละเอียด เพื่อสะดวกในการติดตามตัวผู้ยืม อุปกรณ์ก็จะสูญหายน้อยลง
7. ควรจัดเด็กพลศึกษาเรียนโดยแยกเป็นกลุ่ม ซ่อมแซมอุปกรณ์ให้อยู่ในสภาพที่ใช้ได้และปลอดภัย ขอความร่วมมือจากเด็กนักเรียนที่มีอุปกรณ์ส่วนตัวนำมาใช้ พยายามจัดหาอุปกรณ์ชิ้นหรือใช้อุปกรณ์อื่นที่ทดแทนกันได้ และขอยืมอุปกรณ์จากโรงเรียนอื่น หรือศูนย์เยาวชนที่มีอุปกรณ์อยู่แล้ว
8. ควรซ่อมแซมอุปกรณ์ที่ชำรุดอยู่เสมอ ตรวจสอบอุปกรณ์ก่อนนำมาออกมาใช้ เมื่อใช้อุปกรณ์แล้วต้องตรวจและเก็บเข้าที่ และควรมีเจ้าหน้าที่ดูแลเก็บรักษาอุปกรณ์โดยเฉพาะ

3. ด้านการจัดการเรียนการสอน

1. วิชาเลือกเสรี โรงเรียนควรสำรวจความต้องการของนักเรียน โดยกำหนดรายวิชาให้นักเรียนเลือกรายวิชาในวงแคบ ตามความพร้อมบุคลากร สถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอื่น ๆ ของโรงเรียนจะจัดให้ได้ ซึ่งโรงเรียนควรจะเปิดสอนรายวิชาเลือกเสรี

2. การที่จำนวนครูพลศึกษามีน้อย ไม่เพียงพอต่อการเปิดสอนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือกเสรีนั้น ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดอัตราครูพลศึกษาเพิ่มเติม หรือพิจารณาจัดอบรมให้ความรู้ทางพลศึกษาแก่ครูสายอื่นที่มีความสามารถทางพลศึกษา แล้วจัดให้สอนวิชาพลศึกษาคงพอเป็นหนทางช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนบุคลากรทางพลศึกษาลงได้บ้าง

3. กรมสามัญศึกษา ควรรับบรรจุครูพลศึกษาเพิ่มขึ้นเพื่อช่วยในการสอนวิชาพลศึกษา เพื่อให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

4. สถานที่ที่ใช้ในการ เปลี่ยนและ เก็บเครื่องแต่งกายสำหรับนักเรียน ทางโรงเรียนควรจัดหาพื้นที่ที่ว่างในโรงเรียน หรือคัดแปลงห้องเรียนที่ชำรุดแล้ว มาเป็นสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายหรือเป็นสถานที่สำหรับเรียนพลศึกษาในร่ม เพื่อให้เกิดความสะดวกสำหรับการเรียนวิชาพลศึกษา

5. ครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ควรพยายามศึกษาค้นคว้าหาความรู้ และปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลการเรียนที่กำหนดไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

ข้อเสนอแนะในการทบทวนครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยในเรื่อง การประเมินผลการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงหลักสูตรวิชาพลศึกษาต่อไป

2. ควรมีการศึกษาวิจัยในเรื่อง แนวโน้มของหลักสูตรวิชาพลศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในทศวรรษหน้าตามการรับรู้ของหัวหน้าหมวดพลานามัยและครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงหลักสูตรวิชาพลศึกษาต่อไป